DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

Warszawa, 12 lipca 1956 r. Nr 16*) Poz. 110—124

TREŚĆ

110

ZARZĄDZENIE Nr 139 MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 26 czerwca 1956 r.

w sprawie zasad wynagradzania pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych, zatrudnionych w centralnych warsztatach sprzętu budownictwa miejskiego i Przedsiębiorstwie Zaopatrzenia Sprzętowego Budownictwa Miejskiego.

(L. dz. ZP/3/2779/56)

Na podstawie § 1 ust. 2 uchwały Nr 187 Prezydium Rządu z dnia 11 kwietnia 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych, zatrudnionych w budownictwie (Mon. Pol. Nr 34, poz. 414), po porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych zarządza się, co następuje:

§ 1. Postanowieniami zarządzenia objęci są pracownicy inżynieryjno-techniczni i administracyjno-biurowi, z wyjątkiem finansowo-księgowych, zatrudnieni w centralnych warsztatach sprzętu budownictwa miejskiego i Przedsiębiorstwie Zaopatrzenia Sprzętowego Budownictwa Miejskiego.

§ 2. 1. Wprowadza się dla pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych, zatrudnionych w centralnych warsztatach sprzętu budownictwa miejskiego i Przedsiębiorstwa Zaopatrzenia Sprzętowego Budownictwa Miejskiego tabelę wynagrodzeń zasadniczych, stanowiącą załącznik Nr 1 do zarządzenia

2. Wynagrodzenie zasadnicze dla stanowisk nietypowych, nie objętych załącznikiem Nr 1, ustala Minister Budownictwa Miast i Osiedli.

3. Pracownicy, których wynagrodzenie przypadające przy 100% wykonania planu uległoby obniżeniu na skutek wprowadzenia w życie postanowień zarządzenia, otrzymają w okresie zatrudnienia na danym stanowisku w danym przedsiębiorstwie dodatki wyrównawcze w wysokości, wynikającej z różnicy pomiędzy dotychczasową płacą zasadniczą z ewentualnym dodatkiem funkcyjnym, lokalnym, wyrównawczym i premią przysługującą za 100% wykonania planu, a wynagrodzeniem zasadniczym, określonym w tabeli stanowiącej załącznik Nr 1 do zarządzenia wraz z ewentualnym dodatkiem lokalnym, oraz premią przysługującą za 100% wykonania planu produkcji.

§ 3. Dodatki stołeczny i morski wypłaca się w wysokości i wg zasad, określonych w załączniku Nr 2 do zarządzenia.

§ 4. Centralne warsztaty sprzętu budownictwa miejskiego i Przedsiębiorstwo Zaopatrzenia Sprzętowego Budownictwa Miejskiego resortu Ministra Budownictwa Miast i Osiedli zalicza się do pierwszej kategorii przewidzianej w tabeli wynagrodzeń zasadniczych, stanowiącej załącznik Nr 1 do zarządzenia.

§ 5. 1. Pracownicy zajmujący stanowiska: dyrektora, naczelnego inżyniera, pierwszego zastępcy dyrektora, drugiego zastępcy dyrektora, głównego technologa, kierownika działu produkcji, kierownika działu, sam. seksji (technicznej ub ekonomicznej), starszego inżyniera kontroli technicznej, starszego inżyniera konstruktora, starszego mechanika, samodzielnego starszego inżyniera lub samodzielnego ekonomisty, zastępcy kierownika działu technicznego lub ekonomicznego, kierownika kadr, kierownika i zastępcy wydziału warsztatowego, montażowego, kierownika laboratorium oraz kierownika hotelu robotniczego — są pracownikami o nienormowanym czasie pracy i nie przysługuje im wynagrodzenie z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych.

2. Przepisy regulujące wynagrodzenie pracowników o nienormowanym czasie pracy za pracę w dni ustawowo wolne od pracy oraz przy pracy w zakładzie prowadzonej na dwie lub trzy zmiany pozostają nadal w mocy.

*) ostatni numer Dziennika Urzędowego Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli.

3. Pracownicy magazynowi, wymienieni w załączniku Nr 1, są w zakresie prac związanych z przygotowaniem magazynu do otwarcia i zamknięcia lub przekazania zmianie roboczej — pracownikami o nienormowanym czasie pracy.
Jeżeli względy gospodarcze wymagają zatrudnienia w godzinach nadliczbowych tych pracowników, konieczne jest pisemne zlecenie na pracę w tych godzinach podpisane przez dyrektora zakładu pracy. Zlecenie to stanowi podstawę do wypłacenia wynagrodzenia za godziny nadliczbowe. Wynagrodzenie z tego tytułu nie może spowodować przekroczenia zaplanowanego funduszu płac.
4. Majstrowie są pracownikami o nienormowanym czasie pracy w zakresie przygotowania, zakończenia lub przekazania zmiany. W przypadku, gdy czas pracy majstra zostaje przedłużony na skutek konieczności nadzorowania przedłużonej pracy brygad roboczych — majstrowi przysługuje wynagrodzenie za godziny nadliczbowe zgodnie z ogólnie obowiązującymi przepisami. Wynagrodzenie za godziny nadliczbowe przysługuje wyłącznie w przypadkach, gdy praca brygad roboczych w godzinach nadliczbowych została zlecona zgodnie z obowiązującymi przepisami i nie wynika z winy majstra bądź w przypadkach zlecenia majstrowi nadzorowania pracy brygad roboczych pracujących na drugiej zmianie lub trzeciej zmianie.

§ 6. 1. W przypadku wykonania przez centralne warsztaty sprzętu budownictwa miejskiego planu produkcji i przez Przedsiębiorstwo Zaopatrzenia Sprzętowego Budownictwa Miejskiego planu obrotu towarowego powyżej 100% oraz spełnienia warunków uprawniających do wypłaty premii z tytułu przekroczenia planu tworzy się co kwartał dla pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych nie objętych regulaminem premiowania pulę premiową w wysokości 2,5% planowanego kwartalnego funduszu wynagrodzeń zasadniczych tych pracowników za każdy 1% przekroczenia kwartalnego planu produkcji lub obrotu towarowego w granicach do 105% przekroczenia planu.
2. Dyrektor przedsiębiorstwa może przyznać w ramach puli premiowej pracownikom, o których mowa w ust. 1, premię w granicach od 200 do 800 zł. kwartalnie.

§ 7. Zaszeregowania pracowników wg zasad określonych zarządzeniem dokona dyrektor przedsiębiorstwa w uzgodnieniu z przedstawicielem rady zakładowej.

§ 8. Na pokrycie wydatków, związanych z wykonaniem zarządzenia przeznacza się na rok 1956 kwoty wymienione w załączniku Nr 3 do zarządzenia.

§ 9. 1. Pracownicy zatrudnieni w centralnych warsztatach sprzętu budownictwa miejskiego, których stanowiska oznaczone są jako stanowiska premiowane w tabeli płac, stanowiącej załącznik Nr 1 do zarządzenia mają prawo do premii zgodnie z regulaminem premiowania, stanowiącym załącznik Nr 4 do zarządzenia.
2. Pracownicy zatrudnieni w Przedsiębiorstwie Zaopatrzenia Sprzętowego Budownictwa Miejskiego, których stanowiska oznaczone są jako stanowiska premiowane w tabeli płac, stanowiącej załącznik Nr 1 do zarządzenia mają prawo do premii zgodnie z regulaminem premiowania, stanowiącym załącznik Nr 5 do zarządzenia.
3. Pracownicy kontroli technicznej zatrudnieni w centralnych warsztatach sprzętu budownictwa miejskiego, których stanowiska oznaczone są jako stanowiska premiowane w tabeli płac, stanowiącej załącznik Nr 1 do zarządzenia mają prawo do premii zgodnie z regulaminem premiowania, stanowiącym załącznik Nr 6 do zarządzenia.

§ 10. Pracowników, określonych w § 1, nie obowiązują:
1) załącznik Nr 21, 22 i 24 do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 7 maja 1949 r. z późniejszymi zmianami oraz załącznik Nr 23 z wyłączeniem postanowień, zawartych w uwadze II.
2) załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 100 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z 12 maja 1954 r. w sprawie wynagradzania pracowników inżynieryjno-technicznych bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. Urz. MBMiO Nr 9, poz. 58);
3) załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 216 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 15 grudnia 1955 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników magazynowych (Dz. Urz. MBMiO Nr 24, poz. 183);
4) okólnik Nr 68 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 31 października 1953 r. w sprawie zaszeregowania pracowników służby normalizacyjnej w centralnych zarządach i przedsiębiorstwach podległych Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli (Dz. Urz. MBMiO Nr 19, poz. 185);
5) przepis § 4 instrukcji stanowiącej załącznik do zarządzenia Nr 65 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 15 kwietnia 1952 r. w sprawie powołania organów normowania pracy (Dz. Urz. MBMiO Nr 7, poz. 75);
6) przepis punktu 1 pisma okólnego Nr 19 Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 1 marca 1952 r. w sprawie zaszeregowania i zakresu działania sekretarzy (sekretarek) w centralnych zarządach i przedsiębiorstwach;
7) pismo okólne Nr 105 Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 30 sierpnia 1952 r. w sprawie zasad zaszeregowania stanowisk pracy w komórkach wynalazczości (Dz. Urz. MBMiO Nr 17, poz. 200);
8) tabela porównawcza zaszeregowań pracowników komórek personalnych, stanowiąca załącznik do pisma okólnego Nr 25 Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 30 września 1953 r. w sprawie wynagradzania pracowników finansowo-księgowych i personalnych;
9) pismo okólne Nr 9 Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 23 stycznia 1954 r. w sprawie zaszeregowania pracowników komórek szkolenia wewnątrzzakładowego w resorcie Ministra Budownictwa Miast i Osiedli;
10) przepis § 4 zarządzenia Nr 168 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 30 lipca 1954 r. w sprawie powołania w przedsiębiorstwach wykonawstwa budowlano montażowego i instalacyjnego techników normowania i kontroli zużycia materiałów (Dz. Urz. MBMiO Nr 15, poz. 99).

§ 11. 1. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1956 r.
2. Z dniem 1 kwietnia 1956 r. tracą moc obowiązującą:
1) okólnik Nr 1 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 31 grudnia 1953 r. w sprawie dodatków funkcyjnych i współczynników premiowych;
2) zarządzenie Nr 173 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 23 lipca 1953 r. w sprawie zasad premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w centralnych warsztatach sprzętu budownictwa miejskiego i w Centralnym Zarządzie Sprzętu i Mechanizacji Budownictwa Miejskiego.

MINISTER
wz. **E. Świrkewski**

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 139 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 26 czerwca 1956 r.

TABELA

wynagrodzeń zasadniczych pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych, zatrudnionych w centralnych warsztatach sprzętu budownictwa miejskiego i Przedsiębiorstwie Zaopatrzenia Sprzętowego Budownictwa Miejskiego.

Lp.	Stanowisko	Kategoria	Grupa premiowa	Miesięczne wynagrodzenie zasadnicze od do w zł
	Część I			
	Zarząd przedsiębiorstwa			
1.	dyrektor	I	I	2.500—3.000
		II	I	2.200—2.600
2.	naczelny inżynier pierwszy zastępca dyrektora	I	I	2.300—2.700
		II	I	2.000—2.400
3.	drugi zastępca dyrektora	I	I	1.800—2.200
		II	I	1.700—1.900
4.	główny technolog, kierownik działu produkcji	I i II	II	1.600—2.100

Lp.	Stanowisko	Kategoria	Grupa premiowa	Miesięczne wynagrodzenie zasadnicze od do w zł
5.	kierownik działu samodzielnej sekcji technicznej lub ekonomicznej, starszy inżynier-konstruktor, starszy mechanik	I II	II II	1.500—1.900 1.300—1.700
6.	samodzielne stanowisko pracy starszy inżynier do spraw określonych lub samodzielny ekonomista do spraw określonych, zastępca kierownika działu techn. lub ekonomicznego st. ekonomista, starszy inżynier BHP, starszy inżynier kalkulacji	I II	II II	1.400—1.600 1.300—1.550
7.	starszy technik kontroli technicznej, starszy technik normowania pracy, starszy technik kalkulacji i weryfikacji, starszy technik - konstruktor technolog, starszy technik BHP, starszy technik - mechanik	I	II	1.300—1.550
8.	inspektor kontroli technicznej	I i II	II	1.100—1.500
9.	technik kontroli technicznej, kalkulacji. weryfikacji transportu — technik planowania warsztatowego, technik warsztatowy, technik BHP, przeciwpożarowy mechanik. kalkulator	I i II	II	1.000—1.400
10.	ekonomista do spraw planowania analizy i sprawozdawczości, zatrudnienia i płacy, zaopatrzenia, arbitrażowych	I i II	II	900—1.350
11.	starszy referent do spraw technicznych lub ekonomicznych	I i II	—	900—1.200
12.	referent do spraw technicznych lub ekonomicznych	I i II	—	700—900
13.	kierownik działu (samodzielnej sekcji) administracyjno - gospodarczego	I II	—	1.350—1.600 1.300—1.550
14.	kierownik komórki kadr	I i II	—	1.100—1.400
15.	inspektor (instruktor) kadr	I i II	—	1.000—1.250
16.	samodzielny referent administracji, samodzielny referent socjalny, ewidencji magazynów, samodzielny referent do spraw opakowań	I i II	—	700—1.200
17.	kierownik kancelarii	I i II	—	800—1.000
18.	kierownik hali maszyn	I i II	—	700—900
19.	maszynistka poza halą maszyn	I i II	—	700—900
20.	maszynistka w hali maszyn	I i II	—	600—750
21.	referent, sekretarka	I i II	—	500—700
22	telefonistka	I i II	—	500—650
23	kierownik magazynu głównego. kierownik bazy materiałowej. kierownik magazynu	I II III	II II II	1.150—1.500 1.050—1.300 1.000—1.200
24	starszy magazynier	I II, III	II II	1.000—1.200 900—1.050
25	magazynier	I, II, III	II	650—900
26	kierownik laboratorium	I, II, III	II	1.000—1.700
27	laborant	I, II, III	—	550—750
28	kierownik hotelu	powyżej 1200 łóżek od 500 do 1200 łóżek do 500 łóżek		1.000—1.200 900—1.100 800—950

Lp.	Stanowisko	Kategoria	Grupa premiowa	Miesięczne wynagrodzenie zasadnicze od do w zł
	Część II			
	stanowisko techniczne w jednostkach organizacyjnych wykonawstwa produkcji (warsztatach) wchodzących **w skład przedsiębiorstwa (t. zw. „ruch“)**			
1	kierownik wydziału produkcyjnego	I i II	I	1.600—2.600
2	zastępca kierownika wydziału produkcyjnego	I i II	I	1.500—2.100
3	kierownik bazy sprzętu	I II	II II	1.500—2.050 1.400—1.900
4	zastępca kierownika	I II	II II	1.450—1.900 1.400—1.800
5	starszy majster oddziału mechanicznego, oddziału montażowego, odlewni itp.	I,II,III	I	1.200—1.800
6	majster oddziału mechanicznego, montażowego, odlewni itp	I,II,III	I	1.100—1.700
7	rozdzielca robót, starszy technik	I i II	II	1.300—1.450

Załącznik Nr 2 do zarządzenia Nr 139 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 26 czerwca 1956 r.

Tabela dodatków lokalnych

dla pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych zatrudnionych w centralnych warsztatach sprzętu budownictwa miejskiego i przedsiębiorstwie zaopatrzenia Sprzętowego Budownictwa Miejskiego.

Wysokość wynagrodzenia zasadniczego, miesięcznego w zł od — do	wysokość miesięcznego dodatku w zł	
	stołecznego	morskiego
1.601—3.000	72	61
1.101—1.600	65	55
801—1.100	55	46
651—800	45	38
500—650	35	31

Uwaga:

Dodatki stołeczne wypłaca się pracownikom zatrudnionym w zakładach pracy znajdujących się w m. st. Warszawie, a dodatki morskie w zakładach pracy znajdujących się miastach: Gdańsku, Gdyni, Sopocie, Elblągu i Szczecinie oraz powiatach — elbląskim, gdańskim, puckim, szczecińskim, wolińskim i wejherowskim.

Załącznik Nr 3 do zarządzenia Nr 139 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 26 czerwca 1956 r.

Zestawienie

Kwot przeznaczonych na zwiększenie funduszu płac w 1956 r.

Lp.	Zarząd Maszyn i Urządzeń Budownictwa Miejskiego	Dodatkowy fundusz płac w tys. zł
1	2	3
1.	Przedsiębierswo Zaopatrzenia Sprzętowego Budownictwa Miejskiego	54,9
2.	Centralne warsztaty sprzętu budownictwa miejskiego	59,7
	Razem:	114,6

Załącznik Nr 4 do zarządzenia Nr 139 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 26 czerwca 1956 r.

Regulamin

premiowania pracowników umysłowych, zatrudnionych w centralnych warsztatach sprzętu budownictwa miejskiego.

§ 1. Regulamin ustala zasady miesięcznego premiowania pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych, zatrudnionych w centralnych warsztatach sprzętu zajmujących stanowiska oznaczone jako premiowane w tabeli, stanowiącej załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 139 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 26 czerwca 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych, zatrudnionych w centralnych warsztatach sprzętu budownictwa miejskiego i Przedsiębiorstwie Zaopatrzenia Sprzętowego Budownictwa Miejskiego.

§ 2. Premia miesięczna przysługuje za:

1) wykonanie siłami własnymi co najmniej w 100% miesiecznego planu produkcji globalnej, obliczonej wg. cen porównywalnych. (wskaźnik „A")
2) osiągniecie i przekroczenie planowanego w kwartale wskaźnika obniżki kosztów własnych towarowej produkcji porównywalnej. (wskaźnik „B")

§ 3. 1. Wykonanie miesięcznego planu produkcii globalnej (wskaźnik „A") ustala się jako stosunek procentowy wartości produkcji globalnej rzeczywiście wykonanej siłami własnymi w danym miesiacu, do wartości produkcji globalnej w cenach porównywalnych zaplanowanej na dany miesiac w siłach własnych wg. operatywnego planu kwartalno-miesiecznego. zatwierdzonego zgodnie z obowiązującymi przepisami.

2. Wskaźnik „B" obniżki kosztów własnych towarowej produkcji porównywalnej jest to procent o jaki koszt własny w roku planowanym ma być obniżony w stosunku do kosztu wykonanego w roku ubiegłym.

§ 4. Premie za wskaźnik „A" oblicza się wg. następującej tabeli:

1. za wskaźnik „A".

Lp.	Wykonanie planu produkcji globalnej („A") w procentach. —	Premia w procentach od wynagrodzenia zasadniczego	
		dla gr. I	dla gr. II
1.	100.—	20,—	15,—
2.	101.—	25,—	20,—
3.	102,—	30,—	25,—
4.	103,—	34,—	29,—
5.	104,—	37,—	32,—
6.	105 i więcej	40,—	35,—

Przy niepełnych procentach wykonania planu przyjmuje się ułamek 0,5 i powyżej za jeden, a poniżej 0,5 nie uwzględnia się.

§ 5. Procent premii za wskaźnik „A" ulega obniżeniu: w przypadku niewykonania zatwierdzonego zgodnie z obowiązującymi przepisami wskaźnika obniżki kosztów własnych towarowej produkcji porównywalnej w kwartale, potrąca się w miesiącu następnym za 1% niewykonania wskaźnika — 3%,

za 2% niewykonania wskaźnika — 6%,

za 3% i więcej niewykonania wskaźnika — 9%.

§ 6. Premię miesięczną oblicza się w procentach od wynagrodzenia zasadniczego z uwzględnieniem grupy premiowej wyszczególnionej w tabeli wynagrodzeń zasadniczych (załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 139 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 26 czerwca 1956 r.).

§ 7. 1. Premię dla dyrektora i naczelnego inżyniera przyznaje dyrektor jednostki nadrzędnej, natomiast dla pozostałych pracowników dyrektor przedsiębiorstwa.

2. Premię wypłaca się za miesiąc ubiegły w ciągu następnego miesiąca.

§ 8. 1. Pracownik lub zespół pracowników może być pozbawiony całkowicie lub częściowo premii w przypadku stwierdzenia niedostatecznego wykonania ciążących na nim obowiązków.

2. O pozbawieniu lub zmniejszeniu premii, o której mowa w poprzednim ustępie, decyduje w porozumieniu z radą zakładową:

1) w stosunku do zespołu pracowników centralnych warsztatów sprzętu budownicthwa miejskiego lub jego kierownictwa Dyrektor Zarządu Maszyn i Urządzeń Budownictwa Miejskiego;
2) w stosunku do poszczególnych pracowników dyrektor centralnych warsztatów sprzętu budownictwa miejskiego.

§ 9. Premie wypłacane z pominięciem postanowień niniejszego regulaminu będą uważane za wypłaty pozbawione legalnych podstaw.

Załącznik Nr 5 do zarządenia Nr 139 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 26 czerwca 1956 r.

Regulamin

premiowania pracowników umysłowych, zatrudnionych w Przedsiębiorstwie Zaopatrzenia Sprzętowego Budownictwa Miejskiego.

§ 1. Regulamin ustala zasady miesięcznego premiowania pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych, zatrudnionych w Przedsiębiorstwie Zaopatrzenia Sprzętowego, zajmujących stanowiska oznaczone jako premiowane w tabeli, stanowiącej załącznik Nr 1 do zarządzenia Ministra Budownictwa Miast i Osiedli Nr 139 z dnia 26 czerwca 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych, zatrudnionych w centralnych warsztatach sprzętu budownictwa miejskiego i Przedsiębiorstwie Zaopatrzenia Sprzętowego Budownictwa Miejskiego.

§ 2. Premia przysługuje:

1) za wykonanie co najmniej w 100% miesięcznego planu obrotów,
2) za nieprzekraczanie miesięcznego planu kosztów własnych, skorygowanego o procent przekroczenia miesięcznego planu obrotów.

§ 3. Po spełnieniu warunków, określonych w § 2, premia przysługuje w następujących wysokościach:

% przekroczenia planu obrotów	Procent premii grupa premiowa I	Procent premii grupa premiowa II
100%	20%	15%
101%	24%	19%
102%	28%	23%
103%	31%	26%
104%	34%	29%
105% i powyżej	37%	32%

Premię miesięczną oblicza się od wynagrodzenia zasadniczego.

§ 4. Do obrotu wykonanego w poszczególnych miesiącach co najmniej w 100% dolicza się przy obliczeniu miesięcznej premii wartość sprzętu upłynnionego w danym miesiącu. Wartość tego sprzętu oblicza się na podstawie certyfikatów, sporządzonych przy zgłaszaniu go do upłynnienia.

§ 5. W razie przekroczenia miesięcznego planu kosztów własnych skorygowanego o procent przekroczenia miesięcznego planu obrotów, potrąca się z premii za każdy 1% przekroczenia po 2% premii, a przy przekroczeniu powyżej 6% miesięcznego planu kosztów własnych skorygowanego o procent przekroczenia miesięcznego planu obrotów, premia nie przysługuje.

§ 6. Premię miesięczną dla dyrektora i zastępcy dyrektora przyznaje dyrektor Zarządu Maszyn i Urządzeń Budownictwa Miejskiego. Premię dla pozostałych pracowników zatwierdza dyrektor przedsiębiorstwa zaopatrzenia sprzętowego budownictwa miejskiego.

§ 7. Obliczenie miesięcznej premii powinno być oparte o wyniki danego miesiąca, a jej zatwierdzenie i wypłacenie powinno nastąpić w miesiącu następnym.

§ 8. 1. Pracownik lub zespół pracowników może być pozbawiony całkowicie lub częściowo premii w przypadku stwierdzenia niedostatecznego wykonania ciążących na nim obowiązków.

2. O pozbawieniu lub zmniejszeniu premii, o którym mowa w poprzednim ustępie, decyduje: w porozumieniu z radą zakładową.

1) w stosunku do zespołu pracowników Przedsiębiorstwa Zaopatrzenia Sprzętowego Budownictwa Miejskiego lub jego kierownictwa — dyrektor Zarządu Maszyn i Urządzeń Budownictwa Miejskiego;
2) w stosunku zaś do poszczególnych pracowników dyrektor Przedsiębiorstwa Zaopatrzenia Sprzętowego Budownictwa Miejskiego.

§ 9. Premie wypłacane z pominięciem postanowień niniejszego regulaminu będą uważane za pozbawiane legalnych podstaw.

Załącznik Nr 6 do zarządzenia Nr 139
Ministra Budownictwa Miast i Osiedli
z dnia 26 czerwca 1956 r.

REGULAMIN

premiowania pracowników kontroli technicznej zatrudnionych w centralnych warsztatach sprzętu budownictwa miejskiego.

§ 1. Pracownikami technicznymi kontroli technicznej w rozumieniu regulaminu są:
1) kierownicy działów (samodzielnych sekcji) kontroli technicznej, starsi inżynierowie kontroli technicznej,
2) starsi technicy kontroli technicznej, technicy kontroli technicznej, inspektorzy kontroli technicznej,
3) starsi brakarze, brakarze.

§ 2. 1. Okresem obrachunkowym dla ustalenia i wypłaty premii jest miesiąc kalendarzowy.

2. Premię za dany miesiąc oblicza się od wynagrodzenia zasadniczego, a dla brakarzy od stawki godzinowej wg osobistego zaszeregowania i wypłaca się w miesiącu następnym.

§ 3. 1. Premia dla pracowników kontroli technicznej w centralnych warsztatach sprzętu budownictwa miejskiego nie może być wyższa niż:

a) dla kierowników działów (samodzielnych sekcji) kontroli technicznej, starszych inżynierów kontroli technicznej — 38% wynagrodzenia zasadniczego,
b) dla starszych techników kontroli technicznej, techników kontroli technicznej, inspektorów kontroli technicznej — 35% wynagrodzenia zasadniczego,
c) dla starszych brakarzy i brakarzy — 60% stawki dniówkowej (godzinowej).

2. Premia w pełnej wysokości określonej w ust. 1, może być przyznana i wypłacona tylko wtedy, gdy w miesiącu obrachunkowym nie zostały zgłoszone reklamacje, albo jeżeli zgłoszone reklamacje były nieuzasadnione.

3. Reklamacje będą uznawane w przypadkach:

a) przyjęcia wadliwie wykonanego produktu, przedmiotu, części wykonanego (wykonanej) w zakresie działalności remontowej lub produkcyjnej,
b) niewłaściwej klasyfikacji produkcji pod względem jakości. Przez niewłaściwą klasyfikację rozumieć należy uznanie produktu (przedmiotu, części) lub materiału odpowiadającego normom technicznym za przedmiot o złej jakości, bądź też uznanie produktu lub materiału o złej jakości, za przedmiot odpowiadający normom technicznym. Reklamacje będą zgłaszane przez pracowników zespołów kontrolnych centralnych warsztatów sprzętu budownictwa miejskiego, a także przez innych pracowników produkcyjnych i nadzoru technicznego w toku wszystkich faz procesu produkcyjnego (reklamacje wewnętrzne), jak również przez odbiorców (reklamacje zewnętrzne).

§ 4. 1. O uznaniu reklamacji wewnętrznej decyduje kierownik działu (samodzielnej sekcji) kontroli technicznej danego przedsiębiorstwa.

2. O uznaniu reklamacji zewnętrznej decyduje Dyrektor Zarządu Maszyn i Urządzeń Budownictwa Miejskiego. W przypadku reklamacji o specjalnym znaczeniu, bądź też w przypadkach spornych decyduje komisja powoływana przez Dyrektora Zarządu Maszyn i Urządzeń Budownictwa Miejskiego.

3. Potrąceń z przypadającej premii w zależności od ilości uznanych reklamacji dokonuje dyrektor centralnych warsztatów sprzętu budownictwa miejskiego w stosunku do pracowników komórki kontroli technicznej.

4. Decyzję w sprawach, o których mowa w ust. 3 podejmuje dyrektor przedsiębiorstwa w porozumieniu z Radą Zakładową.

§ 5. 1. Za każdą uznaną w danym miesiącu obrachunkowym reklamację potrąca się z kwoty premii pracownikom kontroli technicznej centralnych warsztatów sprzętu budownictwa miejskiego następującą część premii wyrażoną w procentach:

a) reklamacja wewnętrzna:
4% pracownikom odpowiedzialnym bezpośrednio za ich powstanie, wymienionym w § 3 pkt b) i c).
b) reklamacja zewnętrzna krajowa:
wszystkim kolejno odpowiedzialnym za jej powstanie pracownikom kontroli technicznej wg tabeli potrąceń, stanowiącej załącznik do regulaminu,
c) reklamacja zagraniczna (eksportowa), 40% premii wszystkim kolejno odpowiedzialnym za jej powstanie pracownikom kontroli technicznej.

2. Przy obliczaniu ogólnego procentu potrąceń premii dla poszczególnych pracowników, wymienionych w § 3 ust. 1 pkt b) i c) stosuje się zasadę sumowania wszystkich potrąceń z tym, że dla starszych techników, techników i inspektorów kontroli technicznej ogólny procent potrąceń będzie sumą potrąceń, przypadających podległym bezpośrednio pracownikom kontroli, podzieloną przez liczbę równą ilości tych bezpośrednio podległych pracowników (np.: bezpośrednio podległymi pracownikami będą: dla techników kontroli — brakarze, dla inspektorów technicy kontroli itp.).

§ 6. W przypadku stwierdzenia zatajenia reklamacji wewnętrznej dyrektor centralnych warsztatów sprzętu budownictwa miejskiego obowiązany jest pozbawić częściowo lub całkowicie premii winnego pracownika, zależnie od stopnia przewinienia.

§ 7. 1. Wysokość potrąceń z premii przypadającej kierownikowi działu (samodzielnej sekcji) kontroli technicznej ustala co miesiąc dyrektor centralnych warsztatów sprzętu budownictwa miejskiego.

2. Podstawą do ustalenia wysokości potrąceń stanowi ocena całokształtu działalności kontroli technicznej, ze szczególnym uwzględnieniem ilości i ważności uznanych reklamacji wewnętrznych, zewnętrznych krajowych i zewnętrznych zagranicznych.
Przy ustaleniu wysokości potrąceń można w zasadzie kierować się przepisami § 5.

§ 8. 1. Poszczególni pracownicy lub zespoły pracowników kontroli technicznej mogą być pozbawieni premii całkowicie lub częściowo, niezależnie od potrąceń wymienionych w poprzednich paragrafach regulaminu, jeżeli zostanie stwierdzone, że na skutek niedbałego wykonywania ciążących na nich obowiązków narazili interesy centralnych warsztatów sprzętu budownictwa miejskiego na szkodę.

2. Decyzje w sprawach o których mowa w ust. 1, podejmuje dyrektor przedsiębiorstwa, w porozumieniu z radą zakładową.

§ 9. W celu umożliwienia kontroli przestrzegania zasad premiowania zawartych w regulaminie, komórki kontroli technicznej w centralnych warsztatach sprzętu budownictwa miejskiego i w Zarządzie Maszyn i Urządzeń Budownictwa Miejskiego obowiązane są do prowadzenia ścisłej ewidencji wszystkich reklamacji zgodnie z zarządzeniem Nr 117 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 25 września 1951 r. w sprawie zasad postępowania przy zgłaszaniu reklamacji jakościowych (Dz. Urz. MBMiO Nr 12, poz. 116). Ponadto kierownicy komórek kontroli technicznej obowiązani są prowadzić ścisłą ewidencję dokonanych potrąceń poszczególnym pracownikom w specjalnie na ten cel przeznaczonych książkach według wzoru zatwierdzonego przez Zarząd Maszyn i Urządzeń Budownictwa Miejskiego.

§ 10. Premie wypłacane z pominięciem postanowień niniejszego regulaminu będą uważane za wypłaty pozbawione legalnych podstaw.

Załącznik do regulaminu premiowania pracowników kontroli technicznej Centralnych Warsztatów Sprzętu Budownictwa Miejskiego (zarządzenie Nr 139 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 26 czerwca 1956 r.

TABELA

potrąceń premii, które będą stosowane w myśl § 5, ust. 1, pkt b) regulaminu premiowania pracowników kontroli technicznej centralnych warsztatów sprzętu budownictwa miejskiego za reklamacje zewnętrzne krajowe, od łącznej ilości normo-godzin potrzebnych do usunięcia zgłoszonych w miesiącu reklamacji.

Łączna wartość w normo-godzinach zgłoszonych reklamacji	Potrącenia od kwoty premii
od 1 n/g do 50 n/g	5% potrąceń
„ 51 „ „ 100 „	10% „
„ 101 „ „ 200 „	15% „
„ 201 „ „ 300 „	20% „
„ 301 „ „ 400 „	40% „
„ 401 „ „ 500 „	80% „
„ 500 „ „ w zwyż	100% „

ZARZĄDZENIE Nr 140

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 26 czerwca 1956 r.

w sprawie zasad wynagradzania pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych, zatrudnionych w Przedsiębiorstwie Produkcji Betonów nadzorowanym przez Centralny Zarządu Budownictwa Miejskiego Warszawa.

(L. dz. ZP/3/2781/56)

Na podstawie § 1 ust. 2 uchwały Nr 187 Prezydium Rządu z dnia 11 kwietnia 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych zatrudnionych w budownictwie (Mon. Pol. Nr 34, poz. 414) w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych zarządza się, co następuje:

§ 1. Pracownicy inżynieryjno-techniczni i administracyjno-biurowi, z wyjątkiem finansowo-księgowych, zatrudnieni w Przedsiębiorstwie Produkcji Betonów, nadzorowanym przez Centralny Zarząd Budownictwa Miejskiego Warszawa, otrzymywać będą wynagrodzenie wg zasad zawartych w przepisach zarządzenia Nr 131 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 14 czerwca 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych zatrudnionych w przedsiębiorstwach nadzorowanych przez Centralny Zarząd Produkcji Elementów Budowlanych (Dz. Urz. MBMiO Nr 15 poz. 102), z tym, że do pracowników Bazy Sprzętu — wchodzącej w skład Przedsiębiorstwa Produkcji Betonów stosuje się tabelę wynagrodzeń zasadniczych stanowiącą załącznik do zarządzenia.

§ 2. 1. Zalicza się Przedsiębiorstwo Produkcji Betonów do I kategorii przewidzianej w tabeli wynagrodzeń zasadniczych stanowiącej załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 131 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 14 czerwca 1956 r.

2. Zaliczanie jednostek organizacyjnych wchodzących w skład Przedsiębiorstwa Produkcji Betonów do poszczególnych kategorii dokona Dyrektor przedsiębiorstwa na podstawie następujących zasad:

1) wytwórnię betonów i zapraw oraz betoniarnie o przerobie w skali rocznej 10 mln zł. i więcej zaliczyć należy do I kategorii, od 4 — 10 mln zł. do II kategorii, poniżej 4 mln. zł. do III kategorii,
2) żwirownie o przerobie w skali rocznej 3,0, mln. zł. i więcej zaliczyć należy do I kategorii, 1,5 — 3,0 mln. zł do II kat. poniżej 1,5 mln. zł. do III kategorii.

§ 3. Pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych zatrudnionych w Przedsiębiorstwie Produkcji Betonów obowiązują zasady premiowania określone w regulaminach premiowania, stanowiących załączniki Nr 1 i 3 do zarządzenia Nr 132 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 14 czerwca 1956 r. w sprawie zasad premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w przedsiębiorstwach nadzorowanych przez Centralny Zarząd Produkcji Elementów Budowlanych.

§ 4. Pracowników Bazy Sprzętu obowiązują postanowienia zawarte w regulaminie premiowania, stanowiącym załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 11 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 25 stycznia 1955 r. w sprawie zasad premiowania pracowników umysłowych, zatrudnionych w bazach sprzętu budowlanego (Dz. Urz. MBMiO Nr 3, poz. 18) ze zmianami, o których mowa, w § 5 zarządzenia Nr 103 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 26 kwietnia 1956 r. w sprawie zmian w regulaminach premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych.

§ 5. Na pokrycie wydatków związanych z wykonaniem zarządzenia przeznacza się na 1956 r. kwotę złotych 57.400,—

§ 6. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1956 r.

Minister wz **E. Świrkowski**

Załącznik do zarządzenia Nr 140 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 26 czerwca 1956 r.

TABELA

wynagrodzeń zasadniczych pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych zatrudnionych w Bazie Sprzętu, wchodzącej w skład Przedsiębiorstwa Produkcji Betonów.

Lp.	Stanowisko	Kategoria	Grupa premiowa	Miesięczne wynagr. zasadnicze od—do
1	Kierownik bazy sprzętu	I II III	II II II	1.500 — 2.050 1.400 — 1,900 1.200 — 1.600
2	Zastępca do spraw eksploatacji	I II	II II	1.450 — 1.900 1.400 — 1.800
3	Kierownik samodzielnej sekcji przewozów eksploatacji, dyspozytor	I II	II II	1.400 — 1.650 1.350 — 1.600
4	Kierownik warsztatu stacji obsługi	I II III	II II II	1.400 — 1.700 1.300 — 1.500 1.150 — 1.300
5	Starszy technik	I i II	II	1.300 — 1.450
6	Starszy majster montażowy	I II III	II II II	1.500 — 1.700 1.300 — 1.600 1.200 — 1.500
7	Starszy technik norm pracy	I i II	II	1.100 — 1.500
8	Majster montażowy i starszy majster innych specjalności	I II III	II II II	1 300 — 1.600 1.200 — 1.500 1.000 — 1.400
9	Majster innych specjalności	I II III	II II II	1.200 — 1.500 1.100 — 1.400 900 — 1.300
10	Technik norm pracy	I i II	II	1.000 — 1.400
11	Kalkulator i weryfikator w w warsztacie i stacji obsługi	I II	II II	1.000 — 1.400 900 — 1.300
12	Inspektor zajezdni	I II	II II	1.000 — 1.250 900 — 1.150

112

ZARZĄDZENIE Nr 141

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 26 czerwca 1956 r.

w sprawie zasad wynagrodzania pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych, zatrudnionych w przedsiębiorstwach transportowych resortu Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

(L. dz. ZP/3/2780/56)

Na podstawie § 1 ust. 2 uchwały Nr 187 Prezydium Rządu z dnia 11 kwietnia 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania

pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych zatrudnionych w budownictwie (Mon. Pol. Nr 34, poz. 414) w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych zarządza się, co następuje:

§ 1. Postanowieniami zarządzenia objęci są pracownicy inżynieryjno-techniczni i administracyjno-biurowi z wyjątkiem finansowo-księgowych, zatrudnieni w przedsiębiorstwach transportowych.

§ 2. 1. Wprowadza się dla pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych zatrudnionych w przedsiębiorstwach transportowych tabelę wynagrodzeń zasadniczych, stanowiącą załącznik Nr 1 do zarządzenia.

2. Wynagrodzenie zasadnicze dla stanowisk nietypowych, nie objętych załącznikiem Nr 1, ustala Minister Budownictwa Miast i Osiedli,

3. Pracownicy, których wynagrodzenie przypadające przy 100% wykonania planu uległoby obniżeniu na skutek wprowadzenia w życie postanowień zarządzenia, otrzymują w okresie zatrudnienia na danym stanowisku w danym przedsiębiorstwie dodatki wyrównawcze w wysokości, wynikającej z różnicy pomiędzy dotychczasową płacą zasadniczą z ewentualnym dodatkiem funkcyjnym, lokalnym, wyrównawczym i premią przysługującą za 100% wykonanie planu, a wynagrodzeniem zasadniczym określonym w tabeli, stanowiącej załcznik Nr 1 do zarządzenia wraz z ewentualnym dodatkiem lokalnym oraz premią przysługującą za 100% wykonania planu produkcji.

§ 3. Dodatki stołeczny i morski wypłaca się w wysokości i według zasad określonych w załączniku Nr 2 do zarządzenia.

§ 4. 1. Zalicza się przedsiębiorstwa transportowe resortu Ministra Budownictwa Miast i Osiedli do kategorii przewidzianych w tabeli wynagrodzeń zasadniczych według wykazu, stanowiącego załącznik Nr 3 do zarządzenia.

2. Ustala się kryteria, stanowiące podstawę do zaliczania poszczególnych jednostek organizacyjnych, wchodzących w skład przedsiębiorstw, o których mowa w ust. 1, do kategorii przewidzianych w tabeli wynagrodzeń zasadniczych, wg załącznika Nr 3.

3. Dyrektorzy centralnych zarządów na podstawie kryteriów ustalonych w załączniku Nr 3 do zarządzenia zaliczą jednostki organizacyjne, wchodzące w skład nadzorowanych przedsiębiorstw, do odpowiednich kategorii, przewidzianych w tabeli wynagrodzeń zasadniczych.

§ 5. 1. Pracownicy zajmujący stanowiska w zarządzie przedsiębiorstwa: dyrektora, zastępcy dyrektora, głównego dyspozytora, kierownika działu lub samodzielnej sekcji i ich zastępców, samodzielnego stanowiska pracy starszego inżyniera do spraw lub samodzielnego ekonomisty do spraw określonych;
w oddziale: kierownika oddziału i jego zastępcy, kierownika działu lub samodzielnej sekcji, starszego dyspozytora, dyspozytora, samodzielne stanowisko pracy starszego inżyniera do spraw określonych lub samodzielnego ekonomisty do spraw określonych;
w bazie transportowej: kierownika i zastępcy kierownika bazy transportowej, kierownika działu lub samodzielnej sekcji;
w stacji terenowej: kierownika stacji terenowej;
w warsztatach centralnych: kierownika warsztatów centralnych i jego zastępcy;
w stacjij obsługi: kierownika stacji obsługi i jego zastępcy; oraz w hotelu robotniczym: kierownika hotelu robotniczego są pracownikami o nienormowanym czasie pracy i nie przysługuje im wynagrodzenie z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych.

2. Przepisy regulujące wynagrodzenie pracowników o nienormowanym czasie pracy za pracę w dni ustawowo wolne od pracy oraz przy pracy prowadzonej na dwie lub trzy zmiany pozostają nadal w mocy.

3. Pracownicy magazynowi, wymienieni w załączniku Nr 1 do zarządzenia, są w zakresie prac związanych z przygotowaniem magazynu do otwarcia i zamknięcia lub przekazania zmianie roboczej — pracownikami o nienormowanym czasie pracy. Jeżeli względy gospodarcze wymagają zatrudnienia w godzinach nadliczbowych tych pracowników, konieczne jest pisemne zlecenie na pracę w tych godzinach podpisane przez kierownika zakładu pracy. Zlecenie to stanowi podstawę do wypłacenia wynagrodzenia za godziny nadliczbowe. Wynagrodzenie z tego tytułu nie może spowodać przekroczenia zaplanowanego funduszu płac.
Przepis ten stosować należy odpowiednio do starszych dyspozytorów i dyspozytorów zmianowych.

4. Starsi majstrowie i majstrowie są pracownikami o nienormowanym czasie pracy w zakresie przygotowania, zakończenia lub przekazania zmiany.
W przypadku, gdy czas pracy wyżej wymienionych pracowników zostaje przedłużony na skutek konieczności nadzorowania przedłużonej pracy brygad roboczych, przysługuje im wynagrodzenie za godziny nadliczbowe zgodnie z obowiązującymi przepisami. Wynagrodzenie za godziny nadliczbowe przysługuje wyłącznie w przypadkach, gdy praca brygad roboczych w godzinach nadliczbowych została zlecona zgodnie z obowiązującymi przepisami i nie wynika z winy wyżej wymienionych pracowników mających nadzorować w godzinach nadliczbowych, bądź w przypadkach zlecenia im nadzorowania pracy brygad roboczych pracujących na drugiej lub trzeciej zmianie.

§ 6. 1. W przypadku wykonania przez przedsiębiorstwo transportowe planu produkcji powyżej 100% oraz spełnienia warunków uprawniających do wypłaty premii z tytułu przekroczenia planu tworzy się co kwartał dla pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych nie objętych regulaminem premiowania pulę premiową w wysokości 2,5% planowanego kwartalnego funduszu wynagrodzeń zasadniczych tych pracowników za każdy 1% przekroczenia kwartalnego planu produkcji — w granicach do 105% przekroczenia planu.

2. Dyrektor przedsiębiorstwa może przyznać w ramach puli premiowej pracownikom, o których mowa w ust. 1, premię w granicach od 200 zł do 800 zł kwartalnie.

§ 7. Zaszeregowania pracowników według zasad określonych zarządzeniem dokona dyrektor przedsiębiorstwa w porozumieniu z przedstawicielem rady zakładowej.

§ 8. Na pokrycie wydatków związanych z wykonaniem zarządzenia przeznacza się na rok 1956 kwoty, wymienione w załączniku Nr 4, do zarządzenia.

§ 9. Pracowników określonych w § 1 nie obowiązują:

1) załączniki Nr 21, 22, 23 i 24 do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 7 maja 1949 r. z późniejszymi zmianami;
2) załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 100 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 12 maja 1954 r. w sprawie wynagradzania pracowników inżynieryjno-technicznych, bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. Urz. MBMiO Nr 9, poz. 58);
3) przepis § 4 zarządzenia Nr 168 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 30 lipca 1954 r. w sprawie powołania w przedsiębiorstwach wykonawstwa budowlano-montażowego i instalacyjnego techników normowania i kontroli zużycia materiałów (Dz. Urz. MBMiO Nr 15, poz. 95);
4) załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 216 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 19 grudnia 1955 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników magazynowych (Dz. Urz. MBMiO Nr 24, poz. 173);
5) okólnik Nr 69 Ministra Budownictwą Miast i Osiedli z dnia 31 października 1953 r. w sprawie zaszeregowania pracowników służby normalizacyjnej w centralnych zarządach i przedsiębiorstwach podległych Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli (Dz. Urz. MBMiO Nr 19, poz. 185);
6) przepis § 4 instrukcji stanowiącej załącznik do zarządzenia Nr 65 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 15 kwietnia 1952 r. w sprawie powołania organów normowania pracy (Dz. Urz. MBMiO Nr 7, poz. 75);
7) przepis pkt 1 pisma okólnego Nr 19 Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 1 marca 1952 r. w sprawie zaszeregowania i zakresu działania sekretarzy (sekretarek) w centralnych zarządach i przedsiębiorstwach;
8) pismo okólne Nr 105 Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 30 sierpnia 1952 r. w sprawie zasad zaszeregowania stanowisk pracy w komórkach wynalazczości (Dz. Urz. MBMiO Nr 17, poz. 200);
9) tabela porównawcza zaszeregowań pracowników komórek personalnych, stanowiąca załącznik do pisma okólnego Nr 95 Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 30 września 1953 r. w sprawie wynagradzania pracowników finansowo-księgowych i personalnych;

10) pismo okólne Nr 9 Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 23 stycznia 1954 r. w sprawie zaszeregowania pracowników komórek szkolenia wewnątrzzakładowego w resorcie Ministra Budownictwa Miast i Osiedli;
11) zarządzenie Nr 201 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 10 września 1954 r. w sprawie zaszeregowania niektórych stanowisk w bazach transportu resortu Ministra Budownictwa Miast i Osiedli (L. dz. D/XIII/3/2818/54);
12) zarządzenie Nr 106 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 13 czerwca 1955 r. w sprawie uzupełnienia tabeli zaszeregowań pracowników umysłowych zatrudnionych w bazach transportu.

§ 10. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1956 roku.

MINISTER
wz. **E. Świrkowski**

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 141 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 26 czerwca 1956 r.

T a b e l a

wynagrodzeń zasadniczych pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych, zatrudnionych w przedsiębiorstwach trasportowych resortu Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

Lp.	Stanowisko	Kategoria	Grupa premiowa	Miesięczne wynagrodzenie zasadnicze od do w zł
1	2	3	4	5
	Część I **Zarząd przedsiębiorstwa**			
1	Dyrektor	I II	I I	2.500—3.000 2.200—2.600
2	Zastępca dyroktora do spraw eksploatacyjnych i technicznych	I II	I I	2.100—2.500 1.800—2.200
3	Kierownik działu technicznego lub ekonomicznego, główny dyspozytor transportu	I II	II II	1.500—1.900 1.300—1.700
4	Zastępca kierownika działu technicznego lub ekonomicznego, starszy ekonomista, starszy inspektor, starszy dyspozytor, starszy inżynier BHP, technik wynalazczości starszy technik norm pracy samodzielne stanowisko pracy starszego inżyniera do spraw określonych lub samodzielnego ekonomisty do spraw określonych	I II	II II	1.400—1.600 1.300—1.550
5	Inspektor kontroli technicznej	I II	II	1.000—1.400
6	Ekonomista, inspektor, dyspozytor, technik BHP	I II	II	900—1.350
7	Starszy referent do spraw technicznych lub ekonomicznych	I II	—	900—1.200
8	Referent do spraw technicznych lub ekonomicznych	I II	—	700 — 900
9	Kierownik działu (samodzielnej sekcji) administracyjno-gospodarczej, starszy inspektor ochrony przeciwpożarowej, kierownik samodzielnej sekcji socjalno-kwaterunkowej	I II	— —	1.350—1.600 1.300—1.550
10	Inpektor ochrony przeciwpożarowej	I II	—	1.200—1.450
11	Kierownik komórki kadr	I II	—	1.100—1.400
12	Instruktor (inspektor) kadr	I II	—	1.000—1.250
13	Samodzielny referent administracyjny	I II	—	700—1200
14	Kierownik kancelarii	I II	—	800—1000
15	Kierownik hali maszyn	I II	—	700—900
16	Maszynistka poza halą maszyn	I II	—	700—900
17	Korektorka hali maszyn	I II	—	600—800
18	Maszynistka w hali maszyn	I II	—	600—750
19	Referent administracyjny, sekretarka	I II	—	500—700
20	Telefonistka	I II	—	500—650
21	Kierownik magazynu centralnego	I	II	1150—1500
22	Starszy magazynier	I II	II	1000—1200
23	Magazynier	I II	II	650—950
	Część II **Oddział**			
1	Kierownik oddziału	I II	I I	1800—2300 1600—2100
2	Zastępca kierownika oddziału	I II	I I	1500—2100 1400—2000
3	Kierownik stacji obsługi	I II III	II II	1350—1650 1250—1550
4	Starszy majster	I II III	I I	1300—1600 1100—1500
5	Starszy dyspozytor	I II	II	1250—1650
6	Kierownik działu samodzielnej sekcji technicznej lub ekonomicznej	I II	II	1100—1500
7	Starszy kalkulator, starszy weryfikator	I II III	II II II	1200—1500 1000—1400 900—1300
8	Majster	I II III	I I	1100—1500 1000—1400
9	Kierownik sekcji taboru konnego, starszy technik lub starszy ekonomista do sprawokreślonych, starszy technik BHP, starszy technik norm pracy, inspektor kontroli technicznej, samodzielne stanowisko pracy starszego ekonomisty do spraw określonych	I II	II	1050—1450
10	Dyspozytor zmianowy transportu	I II	II	1000—1300
11	Inspektor zajezdni, kontroler brygad ładowaczy, kontroler tras	I II III	II II	1000—1250 900—1150
12	Kalkulator i weryfikator	I II III	II II	1000—1400 900—1300
13	Kierownik magazynu	I II	II	1050—1300
14	Starszy magazynier	I II III	II II	1000—1200 900—1050
15	Magazynier	I II III	II	650—950
16	Ekonomista	I II	II	900—1150
17	Starszy referent do spraw technicznych i ekonomicznych	I II	—	900—1150
18	Samodzielny referent kadr	I II	—	900—1250

1	2	3	4	5
19	Kierownik sekcji administracyjnej	I II	—	700—1200
20	Referent do spraw technicznych i ekonomicznych	I II	—	700—900
	Część III			
	Baza transportu			
1	Kierownik bazy transportu	I II III	I I I	1600—2100 1500—2000 1400—1900
2	Kierownik działu eksploatacji	I II III	II II	1400—1650 1300—1550
3	Kierownik stacji obsługi	I II III	II II	1350—1650 1250—1550
4	Starszy majster	I II III	I I	1300—1600 1100—1500
5	Starszy dyspozytor	I II	II	1250—1650
6	Majster	I II III	I I	1100—1500 1000—1400
7	Kierownik sekcji faktur, kierownik taboru konnego	I II III	II	1050—1450
8	Kalkulator i weryfikator	I II III	II II	1000—1400 900—1300
9	Inspektor zajezdni, kontroler tras i kontroler brygad ładowaczy	I II	II II	1000—1250 900—1150
10	Kierownik magazynu	I II	II	1050—1300
11	Starszy magazynier	I II III	II II	1000—1200 900—1050
12	Magazynier	I II III	II	650—950
	Część IV			
	Stacja terenowa (placówka)			
1	Kierownik stacji terenowej lub starszy dyspozytor	I II III	II	1050—1450
2	Kierownik stacji obslugi	I II	II	1000—1400
3	Majster	I II III	I	900—1300
	Część V			
	Warsztat centralny			
1	Kierownik warsztatu centralnego	I II	I I	1600—2100 1500—2000
2	Zastępca kierownika warsztatu centralnego, starszy majster	I II	I I	1300—1700 1200—1600
3	Majster	I II	I I	1100—1500 1000—1400
4	Kierownik samodzielnej sekcji technicznej	I II	II	1200—1600
5	Kierownik samodzielnej sekcji ekonomicznej	I II	II	1050—1450
6	Starszy kalkulator, starszy weryfikator	I II	II II	1200—1500 1000—1400
7	Kalkulator i weryfikator	I II	II II	1000—1400 900—1300

Uwaga: Stanowiska nie wymienione w części II należy szeregować według zasad, ustalonych w części I. Stanowiska nie wymienione w części III i IV należy szeregować według zasad części II.

Załącznik Nr 2 do zarządzenia Nr 141
Ministra Budownictwa Miast i Osiedli
z dnia 26 czerwca 1956 r.

Tabela dodatków lokalnych

dla pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych, zatrudnionych w przedsiębiorstwach transportowych.

Wosokość wynagrodzenia zasadniczego, miesięcznego w złotych od—do	Wysokość miesięcznego dodatku w zł	
	stołecznego	morskiego
1.601—3.000	72	61
1.101—1.600	65	55
801—1.100	55	46
651— 800	45	38
500— 650	35	31

Uwaga: Dodatki stołeczne wypłaca się pracownikom zatrudnionym w zakładach pracy znajdujących się w m. st. Warszawie, a dodatki morskie — w zakładach pracy znajdujących się w miastach: Gdańsku, Gdyni, Sopocie, Elblągu i Szczecinie oraz w powiatach: elbląskim, gdańskim, puckim, szczecińskim, wolińskim i wejherowskim.

Załącznik Nr 3 do zarządzenia Nr 141
Ministra Budownictwa Miast i Osiedli
z dnia 26 czerwca 1956 r.

Wykaz kategorii płac dla przedsiębiorstw transportowych oraz zasady zaliczania jednostek organizacyjnych, wchodzących w skład tych przedsiębiorstw do kategorii płac.

§ 1. Niżej wymienione przedsiębiorstwa transportowe resortu Ministra Budownictwa Miast i Osiedli zostają zaliczone do I kategorii przewidzianej w tabeli wynagrodzeń zasadniczych, stanowiącej załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 141 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 26 czerwca 1956 r.

1) Zakłady Transportowe Budownictwa Miejskiego — Warszawa,
2) Przedsiębiorstwo Transportowe Budownictwa Miejskiego — Poznań,
3) Przedsiębiorstwo Transportowe Budownictwa Miejskiego — Gdańsk,
4) Przedsiębiorstwo Transportowe Budownictwa Miejskiego — Wrocław,
5) Przedsiębiorstwo Transportowe Budownictwa Wojskowego Nr 7.

§ 2. Jednostki organizacyjne wchodzące w skład przedsiębiortw transportowych należy zaliczać do kategorii, przewidzianej w tabeli płac zasadniczych według następujących zasad:

1) oddział przedsiębiorstwa o 100 jednostkach ciągnących i więcej przy wielkości masy towarowej do przewiezienia w roku ok. 1 mln. tys. ton. — do kategorii I-szej;
od 60 do 100 jednostek ciągnących przy wielkości masy towarowej do przewiezienia w roku około 750 tys. ton — do kategorii II-ej;
poniżej tych wielkości oddziałów nie tworzy się;
2) bazę transportu o 75 jednostkach ciągnących i więcej przy wielkości masy towarowej do przewiezienia w roku ok. 850 tys. ton — do kategorii I-szej;
od 45 do 75 jednostek ciągnących przy wielkości masy towarowej do przewiezienia w roku około 650 tys. ton — do kategorii II-ej;
zaś poniżej 45 jednostek ciągnących i poniżej 450 tys. ton masy towarowej do przewiezienia — do kategorii III-ej;
3) stację terenową (placówkę) o 30 jednostkach ciągnących i wyżej zaliczać należy do I-ej kategorii;
od 15 do 30 jednostek ciągnących — do II-ej kategorii,
poniżej 15 jednostek ciągnących — do III-ej kategorii;
4) bazę transportu konnego posiadającą 30 i więcej koni należy zaliczyć do kategorii I-ej, poniżej tej ilości — do kategorii II-ej.
5) warsztat centralny zależnie od wielkości produkcji i ilości zatrudnionych pracowników zalicza do kategorii dyrektor przedsiębiorstwa transportowego.

§ 3. Na wniosek dyrektora przedsiębiorstwa, dyrektor centralnego zarządu może zaliczyć w przypadkach gospodarczo uzasadnionych — jednostkę organizacyjną wymienioną w § 2 do kategorii bezpośrednio wyższej od tej, jaka wynika z postanowień § 2.

Załącznik Nr 4 do zarządzenia Nr 141 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 26 czerwca 1956 r.

Zestawienie

kwot przeznaczonych na zwiększenie funduszu płac w 1956 r.

L.p.	centralny zarząd	dodatkowy fundusz płac w tys. zł
1.	Centralny Zarząd Transportu Budownictwa Miejskiego	297.9
2.	Centralny Zarząd Budownictwa Wojskowego	68.6
	razem	366.5

113

ZARZĄDZENIE Nr 142 MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 26 czerwca 1956 r.

w sprawie zasad premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w przedsiębiorstwach transportowych resortu Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

(L. dz. ZP/3/2778/56)

W związku z uchwałą Nr 187 Prezydium Rządu z dnia 11 kwietnia 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych zatrudnionych w budownictwie (Mon. Pol. Nr 34, poz. 414) w porozumieniu z zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się dla pracowników umysłowych zatrudnionych w przedsiębiorstwach transportowych resortu Ministra Budownictwa Miast i Osiedli zasady premiowania zawarte w regulaminie, stanowiącym załącznik do zarządzenia.

§ 2. 1. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1956 r.

2. Z dniem 1 kwietnia 1956 r. tracą moc:

1) zarządzenie Nr 217 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 29 września 1954 r. w sprawie premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w transportowych jednostkach organizacyjnych (Dz. Urz. MBMiO Nr 18 poz. 134),
2) zarządzenie Nr 246 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 18 listopada 1954 r. w sprawie zmiany tymczasowego regulaminu premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w jednostkach służby transportu Ministra Budownictwa Miast i Osiedli (Dz. Urz. MBMiO Nr 21, poz. 163).

MINISTER
wz. E. Świrkowski

Załącznik do zarządzenia Nr 142 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 26 czerwca 1956 r.

Regulamin

premiowania pracowników umysłowych, zatrudnionych w przedsiębiorstwach transportowych resortu Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

§ 1. Regulamin ustala zasady miesięcznego premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w przedsiębiorstwach transportowych zajmujących stanowiska oznaczone jako premiowane w tabeli, stanowiącej załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 141 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 26 czerwca 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych zatrudnionych w przedsiębiorstwach transportowych resortu Ministra Budownictwa Miast i Osiedli (Dz. Urz. MBMiO Nr 16, poz. 107).

§ 2. Premia miesięczna przysługuje za wykonanie następujących dwóch wskaźników planu produkcyjnego:
„A" — miesięcznego planu usług transportowych przez własny tabor mechaniczny,
„B" — zaplanowanych na dany miesiąc tonokilometrów, przez własny tabor mechaniczny.

§ 3. 1. Wskaźnik „A" oblicza się jako stosunek przewiezionych ton w miesiącu sprawozdawczym do ilości ton zaplanowanych do przewiezienia na dany miesiąc.

2. Wskaźnik „B" — oblicza się jako stosunek wykonanych w miesiącu sprawozdawczym tonokilometrów do zaplanowanych na dany miesiąc.

§ 4. 1. Ustalenia planów według wskaźników „A" i „B" dokonuje się ściśle na podstawie obowiązujących instrukcji o planowaniu usług transportowych w budownictwie.

2. Wykonanie planu według wskaźników „A" i „B" oblicza się na podstawie obowiązującej sprawozdawczości.

§ 5. Premię przysługującą za wykonanie wskaźników „A" i „B" oblicza się według następujących tabel:

1) **Premia za wskaźnik „A"**

% wykonania planu przewozu ton	premia w procentach	
	grupa premiowa I	grupa premiowa II
100	20	15
101	24	19
102	28	23
103	31	26
104	34	29
105 i więcej	37	32

2) **Premia za wskaźnik „B"**

% wykonania zaplanowanych tonokilometrów	premia w procentach	
	grupa premiowa I	grupa premiowa II
100	20	15
101	24	19
102	28	23
105	31	26
104	34	29
105 i więcej	37	32

3) Przy niepełnych procentach wykonania planu, o których mowa w ust. 1 i 2, przyjmuje się ułamek 0,5 i powyżej za jeden, a poniżej 0,5 nie uwzględnia się.
Premia miesięczna jest średnią arytmetyczną procentów premii za wykonanie wskaźnikow „A" i „B".

§ 6. W przypadku nie wykonania w 100% jednego ze wskaźników „A" lub „B" premia miesięczna przysługuje w wysokości, wynikającej z wyliczenia średniej arytmetycznej według postanowień § 5, przy czym w wyliczeniu tym wysokość punktów premiowych za niewykonany w 100% wskaźnik „A" lub „B" ustala się na 20 lub 15, pomniejszone o 2 punkty premiowe za każdy jeden procent niewykonania planu.

§ 7. 1. Od premii obliczonej według §§ 5 i 6 potrąca się po 1% za każdy 1% względnego przekroczenia miesięcznego planu funduszu płac robotników grupy eksploatacyjnej zatrudnionych w przedsiębiorstwach transportowych.

2. W przypadku względnego przekroczenia miesięcznego planu funduszu płac robotników grupy eksploatacyjnej ponad 5% — premia nie przysługuje.

3. Procent wykonania planu funduszu płac określa się przy użyciu wskaźnika korygującego, równego procentowi wykonania wartości usług własnych.

§ 8. W przypadku nie wykonania w 100% obydwóch wskaźników planu „A" i „B" premia miesięczna za dany miesiąc nie przysługuje.

§ 9. Pracownicy umysłowi zatrudnieni w jednostkach organizacyjnych taboru konnego otrzymują premię w wysokości zatwierdzonej dla pracowników umysłowych zatrudnionych w zarządzie przedsiębiorstwa.

§ 10. 1. Premię miesięczną dla pracowników umysłowych zarządu przedsiębiorstwa transportowego zatwier-

dza na wniosek dyrektora przedsiębiorstwa — dyrektor Centralnego Zarządu Transportu.

2. Dla pracowników umysłowych zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych wchodzących w skład przedsiębiorstwa — zatwierdza premię dyrektor przedsiębiorstwa transportowego na wniosek kierownika jednostki.

3. Premia za dany miesiąc sprawozdawczy powinna być wypłacana w miesiącu następnym.

§ 11. Premię miesięczną oblicza się od wynagrodzenia zasadniczego.

§ 12. 1. Pracownik lub zespół pracowników może być pozbawiony częściowo lub całkowicie premii w przypadku stwierdzenia niedostatecznego wykonania ciążących na nich obowiązków, a w szczególności w razie nieprzestrzegania dyscypliny pracy i płac, marnotrawstwa materiałowego, niewłaściwego wykorzystania środków transportowych, maszyn i urządzeń mechanicznych oraz nie przestrzegania przepisów z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy.

2. O zmniejszeniu premii i wysokości zmniejszenia decyduje w porozumieniu z radą zakładową w stosunku do zespołu pracowników danej jednostki organizacyjnej bądź też do jej kierownictwa — zatwierdzający premię, zaś w stosunku do poszczególnych pracowników — kierownik danej jednostki organizacyjnej.

§ 13. Premie nie oparte na postanowieniach regulaminu będą traktowane jako wypłaty pozbawione legalnych podstaw.

114

ZARZĄDZENIE Nr 148

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 30 czerwca 1956 r.

w sprawie produkcji i stosowania stropów strunobetonowych TB-1.

(L. dz. TE/4/2963/56)

W wykonaniu uchwały Nr 788/54 Prezydium Rządu z dnia 13 listopada 1954 r. w sprawie rozszerzenia stosowania w budownictwie konstrukcji i elementów z betonu sprężonego zarządza się, co następuje:

§ 1. Centralny Zarząd Produkcji Elementów Budowlanych ukończy przygotowania do produkcji przemysłowej belek trunobetonowych TB-1 w formach metalowych w terminie do 30 sierpnia 1956 r.

§ 2. Departament Produkcji Pomocniczej w porozumieniu z Centralnym Zarządem Biur Projektowych i Centralnym Zarządem Zaopatrzenia ustali plan produkcji belek strunobetonowych na IV kwartał 1956 r. i rok 1957 w terminie do 30 lipca 1956 r.

§ 3. Instytut Budownictwa Mieszkaniowego przystąpi niezwłocznie do doświadczeń nad nowym typem pustaków do stropu TB-1 — wykazujących lepsze właściwości pod względem transportowym i do dnia 30 października 1956 r. złoży w Zarządzie Techniki wyniki swoich doświadczeń wraz z odpowiednimi wnioskami.

§ 4. Departament Produkcj pomocniczej uruchomi z początkiem IV kwartału 1956 r. w zakładach produkcji pomocniczej, produkcję wiórowo-cementowych pustaków do stropów TB-1 w ilości odpowiadającej produkcji belek strunobetonowych

§ 5. 1. Przy projektowaniu i wykonywaniu stropów na belkach typu TB-1 należy przestrzegać zasad podanych w „Instrukcji o projektowaniu i wykonywaniu stropów strunobetonowych TB-1", opracowanej przez Biuro Studiów i Projektów Wzorcowych Budownictwa Miejskiego.

2. Tekst instrukcji wymienionej w § 5 ust. 1 można nabyć w Biurze Studiów i Projektów Wzorcowych Budownictwa Miejskiego — Warszawa, ul. Wierzbowa 11.

§ 6. 1. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1956 r.

2. Jednocześnie traci moc zarządzenie Nr 158 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 24 lipca 1954 r. w sprawie tymczasowej instrukcji o projektowaniu i wykonywaniu stropów strunobetonowych TB-1.

Minister wz **A. Wolski**

115

ZARZĄDZENIE Nr 149

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 4 lipca 1956 r.

w sprawie zasad wynagradzania pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych zatrudnionych w Przedsiębiorstwie Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego — Warszawa.

(L. dz. ZP/3/2877/56)

Na podstawie § 1 ust. 2 uchwały Nr 187 Prezydium Rządu z dnia 11 kwietnia 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych, zatrudnionych w budownictwie (Mon. Pol. Nr 34, poz. 414) po porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych zarządza się, co następuje:

§ 1. Postanowieniami zarządzenia objęci są pracownicy inżynieryjno-techniczni i administracyjno-biurowi, z wyjątkiem pracowników finansowo-księgowych, zatrudnionych w Przedsiębiorstwie Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego — Warszawa .

§ 2. 1. Wprowadza się dla pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych, zatrudnionych w przedsiębiorstwie Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego — Warszawa, tabelę wynagrodzeń zasadniczych, stanowiącą załącznik Nr 1 do zarządzenia.

2. Pracownicy, których wynagrodzenie przypadające przy 100% wykonania planu uległoby obniżeniu, na skutek wprowadzenia w życie postanowień zarządzenia, otrzymują w okresie zatrudnienia na danym stanowisku w danym Przedsiębiorstwie, dodatki wyrównawcze w wysokości wynikającej z różnicy pomiędzy dotychczasowym wynagrodzeniem zasadniczym i ewentualnym dodatkiem funkcyjnym, lokalnym, wyrównawczym i premią przysługującą za 100% wykonania planu, a wynagrodzeniem zasadniczym, określonym w tabeli stanowiącej załącznik Nr 1 do zarządzenia wraz z ewentualnym dodatkiem lokalnym oraz premią przysługującą za 100% wykonania planu.

§ 3. Dodatek stołeczny wypłaca się w wysokości i według zasad określonych w załączniku Nr 2 do zarządzenia.

§ 4. 1. Zalicza się Przedsiębiorstwo Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego Warszawa do I kategorii płac.

2. Zaszeregowania baz materiałowych do odpowiedniej kategorii płac dokona Dyrektor Przedsiębiorstwa Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego-Warszawa, zależnie od wysokości obrotu w skali rocznej.

§ 5. 1. Pracownicy zajmujący stanowiska: dyrektora, zastępcy dyrektora, głównego dyspozytora, kierownika działu lub samodzielnej sekcji, samodzielnego ekonomisty do spraw określonych, zastępcy kierownika działu, kierownika komórki kadr, kierownika bazy materiałowej i jego zastępcy — są pracownikami o nienormowanym czasie pracy i nie przysługuje im wynagrodzenie z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych.

2. Przepisy regulujące wynagrodzenie pracowników o nienormowanym czasie pracy za pracę w dni ustawowe wolne od pracy pozostają nadal w mocy.

3. Pracownicy magazynowi, wymienieni w załączniku Nr 1 do zarządzenia, w zakresie prac związanych z przygotowaniem magazynu do otwarcia i zamknięcia lub przekazania zmianie roboczej — są pracownikami o nienormowanym czasie pracy. Jeżeli względy gospodarcze wymagają zatrudnienia tych pracowników w godzinach nadliczbowych, konieczne jest pisemne zlecenie na pracę w tych godzinach, podpisane przez dyrektora zakładu pracy. Zlecenie to stanowi podstawę do wypłacenia wynagrodzenia za godziny nadliczbowe. Wynagrodzenie z tego tytułu nie może spowodować przekroczenia zaplanowanego funduszu płac.

§ 6. Zaszeregowania pracowników według zasad określonych zarządzeniem dokona Dyrektor Przedsiębiorstwa w porozumieniu z radą zakładową.

§ 7. Pracownicy zatrudnieni w Przedsiębiorstwie Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego-Warszawa, których stanowiska oznaczone są jako stanowiska premiowane w ta-

beli płac, stanowiącej załącznik Nr 1 do zarządzenia, mają prawo do premii, zgodnie z regulaminem premiowania, stanowiącym załącznik Nr 3 do zarządzenia.

§ 8. 1. W przypadku spełnienia przez przedsiębiorstwo warunków uprawniających do wypłaty premii z tytułu wykonania planów przewidzianych regulaminem premiowania (wskaźnik „A" — 100%, wskaźnik „B" — powyżej 90%, wskaźnik „C" — poniżej 100%, tworzy się co kwartał dla pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych nie objętych regulaminem premiowania — fundusz premiowy w wysokości wynikającej z następującego obliczenia:

1) za każdy 1% przekroczenia 90% kwartalnego planu dostaw materiałów podstawowych na budowy — w granicach do 100% wykonania tego planu, tworzy się fundusz premiowy w wysokości 1,0% planowanego kwartalnego funduszu płac tych pracowników;
2) za każdy 1% oszczędności osiągniętej w stosunku do kwartalnego planu kosztów, tworzy się fundusz premiowy w wysokości 1,0% planowanego kwartalnego funduszu płac tych pracowników;
3) wynikający z tych dwóch czynników fundusz premiowy nie może przekraczać w sumie 12,5% planowanego kwartalnego funduszu płac tych pracowników.

2. Dyrektor Przedsiębiorstwa w porozumieniu z radą zakładową może przyznać w ramach funduszu premiowego pracownikom, o których mowa w ust 1, premię w granicach od 200 do 800 zł. kwartalne.

§ 9. Na pokrycie wydatków związanych z wykonaniem zarządzenia przeznacza się na rok 1956 kwotę zł 102.600,—

§ 10. Do pracowników określonych w § 1, nie stosuje się postanowień: załącznika Nr 21, 22 i 24 do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 7 maja 1949 r. z późniejszymi zmianami oraz załącznika Nr 23.

§ 11. 1. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1956 r.

2. Z dniem 1 kwietnia 1956 r. tracą moc obowiązującą:

1) załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 100 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 12 maja 1954 r. w sprawie wynagradzania pracowników inżynieryjno-technicznych, bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. Urz. MBMiO Nr 9, poz. 58),
2) pismo okólne Nr 72 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 31 lipca 1954 r. w sprawie dodatków lokalnych dla pracowników inżynieryjno-technicznych, służby bezpieczeństwa i higieny pracy,
3) załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 216 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 13 grudnia 1955 r. w sprawie wynagradzania pracowników magazynowych (Dz. Urz. MBMiO Nr 24, poz. 173),
4) przepis § 4 instrukcji stanowiącej załącznik do zarządzenia Nr 65 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 15 kwietnia 1952 r. w sprawie powołania organów normowania pracy (Dz. Urz. MBMiO Nr 7, poz. 75).
5) przepis pkt 1) pisma okólnego Nr 19 Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 1 marca 1952 r. w sprawie zaszeregowania i zakresu działania sekretarzy (sekretarek) w centralnych zarządach i przedsiębiorstwach,
6) pismo okólne Nr 105 Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 30 sierpnia 1952 r. w sprawie zaszeregowania stanowisk pracy w komórkach wynalazczości (Dz. Urz. MBMiO Nr 17, poz. 200),
7) tabela porównawcza zaszeregowań pracowników komórek personalnych stanowiąca załącznik do pisma okólnego Nr 95 Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 30 września 1953 r. w sprawie wynagradzania pracowników i finansowo-księgowych i personalnych,
8) tabela porównawcza zaszeregowań niektórych pracowników umysłowych w budownictwie, stanowiąca załącznik do pisma Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli L. dz. D.XIII/3/5482/51 z dnia 19 października 1951 r.
9) pismo okólne Nr 9 Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 23 stycznia 1954 r. w sprawie zaszeregowania pracowników komórek szkolenia wewnątrz-zakładowego w resorcie Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli.
10) zarządzenie Nr 175 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 13 sierpnia 1954 r. w sprawie zasad premiowania pracowników umysłowych, zatrudnionych w przedsiębiorstwie zaopatrzenia materiałowego.

Minister wz. **E. Świrkowski**

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 149 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 4 lipca 1956 roku.

TABELA

wynagrodzeń zasadniczych pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych, zatrudnionych w Przedsiębiorstwie Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego — Warszawa.

L. p.	STANOWISKO	Kategoria	Grupa premiowa	Miesięczne wynagrodzenie zasadnicze w zł od — do
1	dyrektor	—	I	2.500 — 3.000
2	pierwszy zastępca dyrektora	—	I	2.300 — 2.700
3	drugi zastępca dyrektora	—	I	1.800 — 2.200
4	kierownik działu lub samodzielnej sekcji, kierownik komórki norm pracy	—	II	1.500 — 1.900
5	starszy ekonomista do spraw określonych, zastępca kierownika działu, kierownik sekcji	—	II	1.400 — 1.600
6	starszy technik normowania pracy, inżynier BHP	—	II	1.100 — 1.500
7	technik normowania pracy	—	II	1.000 — 1.400
8	technik BHP, ekonomista	—	II	900 — 1.350
9	starszy referent do spraw technicznych lub ekonomicznych	—	—	900 — 1.200
10	referent do spraw technicznych lub ekonomicznych	—	—	700 — 900
11	kierownik działu administracyjno-gospodarczego, starszy inspektor ochrony przeciwpożarowej, kierownik oddziału socjalnego	—	—	1.350 — 1.600
12	inspektor ochrony przeciwpożarowej	—	—	1.200 — 1.450
13	kierownik komórki kadr	—	—	1.100 — 1.400
14	inspektor kadr	—	—	1.000 — 1.250
15	samodzielny referent administracyjno-gospodarczy	—	—	700 — 1.200
16	kierownik kancelarii	—	—	800 — 1.000
17	kierownik hali maszyn	—	—	700 — 900
18	korektorka w hali maszyn	—	—	600 — 800
19	maszynistka w hali maszyn	—	—	600 — 750
20	referent, sekretarka	—	—	500 — 700
21	telefonistka	—	—	500 — 650
22	kierownik bazy materiałowej magazynu głównego, kierownik magazynów	I	II	1.150 — 1.500
		II	II	1.050 — 1.300
		III	II	1.000 — 1.200
23	starszy magazynier	I	II	1.000 — 1.200
		II i III	II	900 — 1.050
24	magazynier	I, II, III	II	650 — 950
25	majster	I, II, III	II	1.000 — 1.400
26	kierownik laboratorium	—	—	1.000 — 1.700
27	laborant	—	—	550 — 750

Załącznik Nr 2
do zarządzenia Nr 149 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 4 lipca 1956 r.

T A B E L A

dodatków stołecznych dla pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych zatrudnionych w Przedsiębiorstwie Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego — Warszawa.

Wysokość wynagrodzenia zasadniczego w złotych od — do	Wysokość dodatku stołecznego
1.601 — 3.000	72
1.101 — 1.600	65
801 — 1.100	55
651 — 800	45
400 — 650	35

Dodatki stołeczne wypłaca się pracownikom, zatrudnionym w jednostkach organizacyjnych na obszarze m.st. Warszawy.

Załącznik Nr 3
do zarządzenia Nr 149 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 4 lipca 1956 r.

REGULAMIN PREMIOWANIA

pracowników umysłowych zatrudnionych w Przedsiębiorstwie Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego — Warszawa.

§ 1. Regulamin ustala zasady miesięcznego premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w Przedsiębiorstwie Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego — Warszawa, zajmujących stanowiska oznaczone jako premiowane w tabeli, stanowiącej załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 149 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 4 lipca 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych zatrudnionych w Przedsiębiorstwie Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego Warszawa.

§ 2. 1. Premia miesięczna przysługuje za:

1) wskaźnik „A" — wykonanie w 100% miesięcznego planu finansowego przy 100% zafakturowania,

2) wskaźnik „B" — wykonanie planu dostaw materiałów podstawowych na budowy conajmniej w 90% obliczonego na podstawie harmonogramów materiałowych, sporządzonych przez zjednoczenia i zatwierdzonych przez nadzorujący Centralny Zarząd Budownictwa Miejskiego Warszawa na podstawie asortymentów wymienionych w wykazie, stanowiącym załącznik Nr 1 do regulaminu,

3) wskaźnik „C" — wykonanie planu kosztów.

2. Premie dla I-ej grupy premiowej oblicza się według następującej tabeli:

Wskaźnik	Wykonanie planu	% premii przysługującej z poszczególnych wskaźników	Dodatkowy wzrost premii
„A"	100%	2	—
„B"	90%	13	Za każdy dalszy 1% wykonania planu do 100% przysługuje wzrost premii o 1%
„C"	100%	5	Za każdy zaoszczędzony 1% przysługuje wzrost premii o 2%

3. Premię dla II-ej grupy premiowej oblicza się według następującej tabeli:

Wskaźnik	Wykonanie planu	% premii przysługującej z poszczególnych wskaźników	Dodatkowy wzrost premii
„A"	100%	2	—
„B"	90%	10	Za każdy dalszy 1% wykonania planu do 100% przysługuje wzrost premii o 1%
„C"	100%	3	Za każdy zaoszczędzony 1% przysługuje wzrost premii o 2%

4. W przypadku niewykonania planu finansowego w 100% (wskaźnik „A") lub dostaw w asortymentach podstawowych w 90% (wskaźnik „B") — premia nie przysługuje.

5. Przy przekroczeniu planu kosztów — premia nie przysługuje.

§ 3. Premię przypadającą wg wskaźnika „B" (wykonanie planu dostaw materiałów podstawowych) obliczać należy według następującego przykładu:

Asortyment	Wykonanie planu w %%	Zaliczenie premii w %%
ZC	92%	92,0%
ZM	111%	100,0%
ZZ	103%	100,0%
ZP	100%	100,0%
ZDr	96%	96,0%
ZR	100%	100,0%
Wykonanie planu miesięcznego . .	100,3%	98,0%

Wartości ułamkowe 0,5 i więcej % wykonania planu zaokrągla się do 1%, zaś wartości ułomkowych poniżej 0,5 — nie uwzględnia się.

Nadwyżki wykonania planu w poszczególnych asortymentach nie zalicza się do wykonania planu w miesiącu sprawozdawczym.

Zaliczyć je można natomiast w miesiącu następnym, licząc dostawy poszczególnych asortymentów od początku roku.

§ 4. 1. Premia za dany miesiąc powinna być ustalona na podstawie wyników miesiąca ubiegłego.

2. Premię miesięczną ustaloną w procentach oblicza się od wynagrodzenia zasadniczego.

§ 5. Maksymalną wysokość premii ze wskaźników „A", „B", „C" — określa się:
a) dla I grupy premiowej w wysokości 37%,
b) dla II grupy premiowej w wysokości 32%.

§ 6. 1. Premię dla pracowników przedsiębiorstwa zatwierdza Dyrektor Centralnego Zarządu Budownictwa Miejskiego Warszawa.

2. Przyznanie pełnej premii dla poszczególnych służb bądź pracowników może być uzależnione od wykonania szczególnych zadań wynikających z ich obowiązków i mających wpływ na działalność gospodarczą jednostki, a zleconych im przed rozpoczęciem miesiąca, za wyniki którego jest przyznana premia. Zarówno zadania jak i stopień uzależnienia premii od ich wykonania powinny być podane na piśmie.

3. Pracownik lub zespół pracowników może być całkowicie lub częściowo pozbawiony premii w przypadku stwierdzenia niedostatecznego wykonania ciążących na nich obowiązków, a w szczególności dopuszczenia do marnotrawstwa materiałowego, niewłaściwego wykorzystania maszyn i urządzeń, nieprzestrzegania przepisów BHP — oraz zaniedbań na odcinku wprowadzenia w życie współzawodnictwa i zespołowych metod pracy.

4. O zmniejszeniu lub pozbawieniu premii, o których mowa w ust. 1 i 2, i wysokości zmniejszenia decydując w porozumieniu z radą zakładową: w sto-

sunku do zespołu pracowników danej jednostki organizacyjnej, bądź też do jej kierownictwa Dyrektor Centralnego Zarządu Budownictwa Miejskiego Warszawa zaś w stosunku do poszczególnych pracowników — Dyrektor Przedsiębiorstwa Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego Warszawa.

Załącznik

do regulaminu premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w Przedsiębiorstwie Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego Warszawa

Lp.	Nazwa	Jednostka miary
1	Żwir budowlany	tona
2	Piasek budowlany	,,
3	Szkło w reg. 2 mm.	m²
4	w tym: grubości 2 mm.	,,
5	,, ,, ,, 3 mm.	,,
6	,, ,, ,, 4 mm.	,,
7	,, ,, ,, 5 mm.	,,
8	,, ,, ,, 6 mm.	,,
9	Cement	tona
10	Wapno ogółem	,,
11	w tym: palone	,,
12	,, hydratyzowane	,,
13	,, lasowane	,,
14	Grysy do lastrica	,,
15	Gips	,,
16	Tłuczeń	,,
17	Razem ZM	

Lp.	Nazwa	Jednostka miary
1	Cegła pełna nowa czerwona	tys. szt.
2	,, rozbiórkowa	,, ,,
3	,, wapienno-piaskowa	,, ,,
4	,, dziurawka gruba	,, ,,
5	,, pełna razem	,, ,,
6	,, dziurawka poprzeczna rz. . . .	,, ,,
7	,, dziurawka podłużna	,, ,,
8	,, dziurawka razem	,, ,,
9	Pustaki ceramiczne stropowe	,, ,,
10	Dachówka ceramiczna	,, ,,
11	Terrakota	m²
12	Glazura	,,
13	Kamionka kanalizacyjna	tona
14	Wyroby szamotowe bez zaprawy . . .	,,
15	Cegła klinkierowa i półklinkierowa . .	tys. szt.
16	Razem ZC	

Lp.	Nazwa	Jednostka miary
1	Stal kształtowana grubości 106 . .	tona
2	,, ,, ,, 107 . .	,,
3	,, ,, ,, 108 . .	,,
4	Razem 106, 107, 108	,,
5	Stal prętowa grubości 110 . .	,,
6	,, ,, ,, 111 . .	,,
7	,, ,, ,, 112 . .	,,
8	,, ,, ,, 115 . .	,,
9	Razem	,,
10	Bednarka grubości 113 . .	,,
11	Blacha grubości 127 . .	,,
12	Blacha grubości 129 i 130 . .	,,
13	Blacha ocynkowana grubości 187 . .	,,
14	Blacha cynkowa	,,
15	Gwoździe budowlane	,,
16	Kuchnie węglowe	sztuk
17	Razem ZZ	—

Lp.	Nazwa	Jednostka miary
1	Bloki siporex 07	m³
2	Płyty suprema 09	m²
3	Belki DMS	mb
4	Pustaki DMS	sztuk
5	Płyty dachowe	m²
6	Pustaki i bloki M2, M4	tys. sztuk
7	Płyty stropowe	m²
8	Razem ZP	—

Lp.	Nazwa	Jednostka miary
1	Surówka na stęple	m³
2	Tarcica iglasta nieobrzynana	,,
3	Tarcica iglasta obrzynana i okorki . .	,,
4	Podłogówka	,,
5	Deszczułki posadzkowe	m²
6	Płyty pilśniowe	,,
7	Drzwi drewniane kompl.	,,
8	Okna drewniane kompl.	,,
9	Razem ZDr.	—

Lp.	Nazwa	Jednostka miary
1	Papa smołowcowa	tys. m²
2	,, bitumiczna	,, ,,
3	Karbid	kg
4	Acetylen	,,
5	Tlen	m³
6	Farby olejne podkładkowe	tona
7	Farby olejne powierzchniowe	,,
8	Węgiel	,,
9	Koks	,,
10	Smoła preparowana	,,
11	Razem ZR.	—

116

ZARZĄDZENIE Nr 150

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 4 lipca 1956 r.

w sprawie zasad wynagradzania operatorów sprzętu ciężkiego i średniego.

(L. dz. ZP/3/2859/56)

W celu ujednolicenia zasad wynagradzania operatorów sprzętu ciężkiego i średniego, zatrudnionych w przedsiębiorstwach resortu Ministra Budownictwa Miast i Osiedli, w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Operatorzy sprzętu ciężkiego i średniego zatrudnieni w przedsiębiorstwach resortu Ministra Budownictwa Miast i Osiedli w przypadku, gdy względy techniczne uniemożliwiają pracę na akord — otrzymują oprócz przysługującego wynagrodzenia dniówkowego premię w wysokości do 60% zarobku dniówkowego (godzinowego).

2. Premię przyznaje dyrektor przedsiębiorstwa w porozumieniu z radą zakładową.

3. Uzyskanie premii w pełnej wysokości uzależnia się od właściwego wykonania robót pod względem jakości i w terminie z góry określonym oraz od przestrzegania dyscypliny pracy i przepisów BHP.

4. Określenie robót, terminu wykonania oraz warunki premiowania powinny być podane do wiadomości pracownikowi na piśmie przed przystąpieniem do pracy.

§ 2. Zarządzenie nie dotyczy maszynistów zatrudnionych w okresie docierania ciężkich maszyn budowlanych.

§ 3. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 lipca 1956 roku.

Minister wz. **E. Świrkowski**

117

ZARZĄDZENIE Nr 152

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

28 czerwca 1956 r.

w sprawie indywidualnych uposażeń ryczałtowych w jednostkach organizacyjnych podległych Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli.

(L. dz. GM/3/2980/56)

W związku z uchwałą Nr 270 Prezydium Rządu z dnia 2 czerwca 1956 r. zmieniającą uchwałę Nr 459 Prezydium Rządu z dnia 11 czerwca 1956 r. o uchyleniu uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 18 stycznia 1950 r. w sprawie tabeli płac dla członków dyrekcji statutowych niektórych przedsiębiorstw uspołecznionej części gospodarki narodowej, zarządza się co następuje:

§ 1. 1. Dyrektorom, zastępcom dyrektorów na stanowiskach przewidzianych zatwierdzonym schematem organizacyjnym i specjalistom danej branży, zatrudnionym w przedsiębiorstwach podległych Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli, w granicach przyznanych kontyngentów ilościowych oraz w ramach zatwierdzonego dla resortu osobowego funduszu płac, mogą być przyznawane indywidualne uposażenia ryczałtowe od zł 2.100,— do zł 3.500,— miesięcznie.

2. Indywidualne uposażenia ryczałtowe, o których mowa w ust. 1, przyznaje Minister.

§ 2. 1. Pracownicy centralnych zarządów i zarządów resortów Ministra Budownictwa Miast i Osiedli, którym zostały przyznane indywidualne uposażenia ryczałtowe w granicach od 2.100,— do zł 3.500,— miesięcznie na podstawie § 2 uchwały Nr 459/55 Prezydium Rządu z dnia 11 czerwca 1955 r. — podlegają z dniem 1 czerwca 1956 r. zaszeregowaniu do odpowiedniej stawki wynagrodzenia, w granicach przewidzianych dla zajmowanego stanowiska w załączniku Nr 1 do uchwały Nr 192 Rady Ministrów z dnia 16 kwietnia 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w centralnych zarządach i zarządach (Mon. Pol. Nr 33, poz. 412).

2. Jeżeli uposażenie ryczałtowe przyznane pracownikom przed dniem 1 czerwca 1956 r. jest wyższe od maksymalnego wynagrodzenia przewidzianego dla danego stanowiska we właściwej tabeli płac, pracownikowi przysługuje przejściowy dodatek wyrównawczy w wysokości różnicy między pobieranym w dniu 1 czerwca 1956 r. uposażeniem ryczałtowym a maksymalnym wynagrodzeniem ustalonym we właściwej tabeli płac.
Dodatek przejściowy przysługuje tylko do czasu pozostawania na zajmowanym w dniu 1 czerwca 1956 r. stanowisku.

§ 3. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 czerwca 1956 r.

Minister **R. Piotrowski**

118

ZARZĄDZENIE Nr 153

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 12 lipca 1956 r.

w sprawie zasad normowania zużycia materiałów w zakładach produkcji elementów budowlanych i urządzeń.

(L. dz. TE/3/4070/56)

W celu uregulowania trybu normowania zużycia materiałów w zakładach produkcji elementów budowlanych, produkcji pomocniczej i sprzętu budowlanego oraz w wykonaniu uchwały Nr 544/55 Prezydium Rządu z dnia 9 lipca 1955 r. w sprawie wzmożenia oszczędzania materiałów i zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 7 lipca 1955 r. w sprawie zasad normowania zużycia materiałów w jednostkach gospodarki uspołecznionej (Mon. Pol. Nr 67, poz. 865) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się „instrukcję o normowaniu zużycia materiałów w zakładach produkcji elementów budowlanych i urządzeń", stanowiącą załącznik do zarządzenia.

§ 2. 1. Centralne zarządy budownictwa miejskiego, Centralny Zarząd Budownictwa Wiejskiego, Centralny Zarząd Budownictwa Wojskowego, Centralny Zarząd Robót Instalacyjnych, Centralny Zarząd Robót Inżynieryjnych, Centralny Zarząd Produkcji Elementów Budowlanych oraz Zarząd Maszyn i Urządzeń zobowiążą nadzorowane zakłady produkcji pomocniczej, produkcji elementów budowlanych i produkcji sprzętu budowlanego do opracowania w terminie do dnia 15 października 1956 r. indywidualnych norm zużycia materiałów na wyroby ujęte w nomenklaturze planu produkcji danego zakładu albo rewizji istniejących norm.

2. Normy o których mowa w ust. 1:
1) należy opracować zgodnie z zasadami określonymi w instrukcji załączonej do zarządzenia,
2) podlegają zatwierdzaniu przez dyrektora właściwego centralnego zarządu (zarządu) na okres roku objętego planem,
3) podlegają corocznie rewizji w ramach prac przygotowawczych do opracowania planów produkcyjnych na rok następny.

3. Do czasu zatwierdzenia norm w trybie określonym w ust. 2 pkt 2) dyrektor (kierownik) zakładu zarządza wstępne stosowanie opracowanych projektów norm.

4. W przypadku powstania w ciągu roku możliwości obniżenia norm zużycia materiału w danym asortymencie produkcji, dyrektor właściwego centralnego zarządu (zarządu) lub dyrektor (kierownik) zakładu mają obowiązek zarządzić stosowanie normy obniżonej.

§ 3. Normy zużycia materiałów stanowią podstawę do kontroli zużycia materiałów w toku produkcji oraz powinny być wykorzystane przy opracowaniu projektu planu zaopatrzenia.

§ 4. 1. Centralne zarządy (zarządy) o których mowa w § 2 ust. 1 opracują zgodnie z instrukcją, stanowiącą załącznik do zarządzenia i nadeślą do Zarządu Techniki w terminie do dnia 30 listopada 1956 r. normy grupowe (zbiorcze) i wskaźniki zużycia materiałów wraz z zestawieniami indywidualnych norm zużycia, na podstawie których ustalone zostały normy grupowe (zbiorcze) lub wskaźniki zużycia.

2. Zarząd Techniki w porozumieniu z Departamentem Produkcji Pomocniczej i Zarządem Maszyn i Urządzeń ustali w terminie do dnia 15 sierpnia 1956 r. wykazy norm i wskaźników, podlegających opracowaniu przez poszczególne centralne zarządy (zarządy) zgodnie z § 4 ust. 1.

§ 5. Dyrektorzy centralnych zarządów (zarządów) wymienionych w § 2 ust. 1 dopilnują prawidłowego i terminowego opracowania norm i wskaźników zgodnie z § 2 ust. 1 i § 4 ust. 1 zarządzenia.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1956 r.

Minister wz. **A Wolski**

Załącznik do zarządzenia Nr 153
Ministra Budownictwa Miast i Osiedli
z dnia 12 lipca 1956 r.

INSTRUKCJA O NORMOWANIU ZUŻYCIA MATERIAŁÓW

w zakładach produkcji elementów i urządzeń budowlanych.

1. Podstawowe pojęcia z zakresu normowania zużycia materiałów.

1.1. Normowanie zużycia materiałów polega na ustaleniu planowych zadań w zakresie właściwego i oszczędnego zużycia materiałów na jednostkę produkcji lub na jednostkę innych zadań planowych wykonywanych w określonych warunkach.

1.2. Norma zużycia określa górną granicę wydatkowania materiału potrzebnego do wykonania jednostki dobrej produkcji (wyrobu produktu), w określonych warunkach produkcyjnych, np. ilość surowca tartacznego na m^3 tarcicy.

1.3. Normy nie mają charakteru stałego, lecz zmieniają się wraz z systemem usprawnień warunków zużycia.

Normowanie zużycia materiałów prowadzi do ekonomicznego ich zużywania w produkcji.

1.4. Przy opracowywaniu norm zużycia należy stosować się do założeń norm przedmiotowych na materiały, wyroby i procesy technologiczne oraz inne warunki zużycia.

1.5. Jeśli nie ma norm przedmiotowych, do czasu ich opracowania należy oprzeć się przy obliczaniu norm zużycia na ustalonych i zatwierdzonych do stosowania warunkach technicznych, instrukcjach, kartach technologicznych itp., z tym jednak że dokumenty zastępcze powinny określać w sposób dostatecznie dokładny i jednoznaczny elementy potrzebne do ustalenia norm zużycia.

1.6. Normę zużycia charakteryzują, jak wynika z definicji (pkt. 1.1.), trzy podstawowe elementy:
a) materiał,
b) cel zużycia,
c) warunki zużycia.

2. Materiał

2.1. Materiał występujący w normie zużycia powinien być dokładnie i jednoznacznie określony.

2.2. Ilość materiału, określona w normie zużycia, jest to całkowita, pełna ilość materiału, która powinna być dostarczona do miejsca zużycia (wydana z magazynu fabrycznego) na wykonanie dobrej (udanej) produkcji.
Przez miejsce zużycia rozumie się wydział produkcyjny, stanowisko pracy itp. Ilość materiału w normie określić należy jednostkami miary (ciężaru, długości, powierzchni lub objętości) zatwierdzonymi do stosowania w gospodarce narodowej.

2.3. Nomenklatura materiałów powinna ściśle odpowiadać nomenklaturze stosowanej w planowaniu (rozdzielnictwie). Jeżeli nomenklatura dla celów planowania (rozdzielnictwa) jest inna niż stosowana w indeksie materiałowym lub kartotece zakładu, należy podać w normie obydwa brzmienia.

3. Cel zużycia.

3.1. Cel zużycia materiału, określony w normie, jest produktem pracy wykonanej w określonym procesie produkcji materialnej i nazywa się w normie odniesieniem.

3.2. W zależności od postaci produktu pracy i sposobu jego rozliczania jednostką odniesienia może być:
a) sztuka lub ciężar sztuki wyrobu złożonego określonego szczegółowo (np. belka DSM określonych wymiarów, okno t. Cz.),
b) komplet (asortyment) wyrobów (np. komplet biegów schodów t. ZOR III) itp.

4. Warunki zużycia.

4.1. Norma zużycia zależna jest od warunków zużycia.

4.2. O warunkach zużycia w produkcji przemysłowej decydują procesy technologiczne i produkcyjne.

4.2.1. Procesem technologicznym nazywa się cykl zabiegów, którym trzeba poddać materiał, aby nadać mu pożądane (zamierzone) cechy użytkowe.

4.2.2. Procesem produkcyjnym nazywa się sposób przeprowadzania procesu technologicznego w zależności od rodzaju oraz stanu maszyn i urządzeń, sprawności organizacji produkcji oraz opanowania procesu technologicznego.

5. Metody opracowania norm zużycia.

5.1. Rozróżnia się dwie metody opracowania norm zużycia: techniczną i statystyczną. Wybór metody zależny jest od warunków zużycia, przy czym w każdej metodzie należy badać wszystkie elementy normy w miejscach powstawania strat i odpadów. Zaleca się opracowanie norm, tam gdzie to jest możliwe, metodą techniczną, gdyż norma opracowana tą metodą jest najbardziej ścisła.

5.2. Metoda techniczna polega na technicznej analizie i ocenie prawidłowości wszystkich elementów normy zużycia, ustaleniu ilości materiału w produkcie gotowym, określeniu wysokości technicznie i technologicznie uzasadnionych strat i odpadów w poszczególnych operacjach i określeniu ilości materiału potrzebnego do wykonania jednostki odniesienia.
Metoda techniczna obejmuje 3 sposoby opracowania normy:
a) analityczno-obliczeniowy,
b) doświadczalno-laboratoryjny i
c) doświadczalno-produkcyjny.

5.2.1. Sposób analityczno-obliczeniowy polega na teoretycznym obliczeniu potrzebnej ilości materiału na jednostkę odniesienia na podstawie rysunków, wzorów, recept itp. przy uwzględnieniu określonych warunków produkcyjnych. Normy obliczone tym sposobem sprawdza się w rzeczywistych warunkach produkcyjnych danego zakładu, aby uniknąć omyłek mogących powstać w obliczeniu.

5.2.2. Sposób doświadczalno-laboratoryjny polega na określeniu w warunkach laboratoryjnych potrzebnej ilości materiału na jednostkę odniesienia bądź na doświadczalnym określeniu wielkości strat i odpadów przy danym materiale i danej jednostce odniesienia. Przy stosowaniu sposobu doświadczalno-laboratoryjnego należy stworzyć warunki doświadczeń najbardziej zbliżone do istniejących w danym zakładzie warunków produkcyjnych. Normy obliczone tym sposobem sprawdza się w rzeczywistych warunkach produkcyjnych danego zakładu.

5.2.3. Sposób doświadczalno-produkcyjny polega na określeniu potrzebnej ilości materiału na jednostkę odniesienia w rzeczywistych, typowych dla danego zakładu warunkach produkcyjnych. Chwilowych braków i usterek natury technicznej lub organizacyjnej nie uwzględnia się. Sposób ten w zasadzie jest stosowany do sprawdzenia w rzeczywistych warunkach produkcyjnych norm zużycia obliczonych uprzednio jednym z dwu pozostałych sposobów (analityczno-obliczeniowym lub doświadczalno-laboratoryjnym). Bezpośrednio do obliczenia normy sposób doświadczalno-produkcyjny jest stosowany tylko wówczas, jeśli w zakładzie produkcyjnym występują specyficzne warunki techniczne lub organizacyjne, w których dopiero doświadczenia dają właściwy pogląd na zużycie materiałów w produkcji.

5.3. Metoda statystyczna polega na analizie i ocenie prawidłowości wszystkich elementów normy zużycia, ustaleniu ilości materiału w produkcie gotowym, statystycznym określeniu całkowitej wysokości technicznie uzasadnionych strat i odpadów w poszczególnych operacjach i określeniu ilości materiału potrzebnego do wykonania jednostki odniesienia. Normę zużycia opracowuje się metodą statystyczną podobnie jak metodą techniczną z tą różnicą, że dane do obliczenia normy statystycznej otrzymuje się na podstawie dokładnej obserwacji i rejestracji zużycia w dostatecznie długim okresie czasu przy zachowaniu właściwych warunków zużycia. Przy stosowaniu metody statystycznej nie analizuje się jakości procesów technologicznych, ograniczając badania do prawidłowości w zużyciu materiałów.

5.4. Jednoczesne zastosowanie w danej normie dwóch metod — technicznej i statycznej — jest dopuszczalne (norma techniczno-statystyczna).

5.5. Normę zużycia materiału, który nie występuje w produkcie gotowym bądź oznaczenie jego zawartości w produkcie gotowym jest skomplikowane, oblicza się jako całkowite zużycie na jednostkę produkcji w najmniejszej ilości, zapewniającej prawidłowe przeprowadzenie procesu produkcyjnego i odpowiednią jakość produktu gotowego.

6. Straty i odpady produkcyjne.

6.1. Przy normowaniu zużycia rozpatruje się straty i odpady produkcyjne, przez które rozumie się straty i odpady powstające w zakładzie w okresie pomiędzy pobraniem materiału z magazynu zaopatrzenia a oddaniem produktu gotowego do magazynu zbytu bądź do czasu wykonania założonych zadań, na których wykonanie materiał jest przeznaczony.
Strat i odpadów w transporcie i przechowaniu nie rozpatruje się w normie zużycia.

6.2. Straty produkcyjne są to zaniki materiałów bądź pozostałości materiałów, których jednak nie można zużytkować w danych warunkach produkcyjnych.

6.3. Odpady produkcyjne są to pozostałości materiałów, dające się zużyć w zakładzie, w którym powstał odpad, bądź w innym zakładzie jako przemysłowe surowce wtórne.

6.4. Straty i odpady produkcyjne uzasadnione warunkami zużycia wlicza się do norm zużycia (straty i odpady normowane), natomiast strat i odpadów produkcyjnych nie uzasadnionych warunkami zużycia nie wlicza się do norm zużycia (straty i odpady nie normowane). W szczególności nie wlicza się do norm zużycia materiałów wydatkowanych na nieudaną lub zniszczoną produkcję (braki produkcyjne), o ile nie jest ona wyraźnie uzasadniona technicznymi warunkami produkcji.

6.5. Nie wlicza się do norm zużycia również odpadów, które zużywane są powrotnie w tej samej produkcji (zawroty produkcyjne).
W tym przypadku wlicza się do norm tylko ewentualne dodatkowe straty wynikające z powtórnego zużycia danego odpadu.

6.6. Odpady, zużywane jako materiał wyjściowy na inną produkcję niż ta, w której powstały, wlicza się do norm zużycia w odrębnych pozycjach, których nie uwzględnia się jednak w potrzebach materiałowych danego zakładu.

6.7. Do strat i odpadów normowanych zalicza się straty i odpady produkcyjne, powstałe z powodu wadliwości otrzymanego materiału w wysokości przewidzianej normą przedmiotową dla danego materiału lub innymi warunkami technicznymi.

6.8. Potrzeby materiałowe należy obliczać na podstawie norm zużycia, uwzględniających straty i odpady normowane zgodnie z pkt. 6. 1—6.7. O ile jednak straty i odpady nie normowane powstają w wysokości i w warunkach uzasadniających w związku z tym dodatkowe zapotrzebowanie materiału, należy je wykazać w planach zaopatrzenia w oddzielnej pozycji, dotyczącej danego materiału. Niezależnie od tego w odnośnych normach zużycia danego materiału należy podać informacyjnie procentową wysokość nie normowanych strat i odpadów powstających z winy dostawców i oddzielnie — z winy zakładów zużywających, nie łącząc jednak tych strat i odpadów z zużyciem jednostkowym według normy zużycia.

7. Odmiany norm zużycia

7.1. Wszystkie występujące w różnych odmianach normy zużycia materiałów dzielą się, zależnie od metody zastosowanej do ich obliczania, na dwie grupy:
a) normy techniczne i
b) normy statystyczne.
Techniczne grupy zużycia są to normy obliczone metodą techniczną, statystyczne normy zużycia — obliczone metodą statystyczną (patrz wyżej: pkt 5 — Metody opracowania norm zużycia).

7.2 Wszystkie występujące w różnych odmianach normy zużycia materiałów zarówno techniczne jak i statystyczne, zależnie od zakresu obejmowanych zjawisk, dzielą się na dwie grupy:
a) indywidualne normy zużycia i
b) grupowe normy zużycia.

7.2.1. Indywidualna norma zużycia określa ilość materiału potrzebnego jednostce organizacyjnej, w której wykonywana jest produkcja lub praca (np. w zakładzie), do wykonania jednostki dobrej produkcji.

7.2.2. Grupowa norma zużycia określa ilość materiału, potrzebnego dla kilku jednostek organizacyjnych, wykonujących taką samą produkcję lub pracę przy zużyciu jednostkowym, określonym normą indywidualną.

7.3. Indywidualna norma zużycia jest zasadniczym, podstawowym elementem w systemie norm zużycia. Posiada ona charakter dyrektywny dla bezpośrednich wykonawców i w powiązaniu z planem produkcji tworzy źródłowy materiał do planowania zaopatrzenia, a w powiązaniu z danymi o wykonaniu planu produkcji — materiał do kontroli zużycia.

7.4. Indywidualne normy zużycia techniczne lub statystyczne mogą występować m. in. w następujących odmianach:
a) norma zbiorcza,
b) norma wydajności.
Norma zbiorcza określa ilość danego materiału, potrzebną do wykonania wieloczęściowej jednostki gotowego wyrobu według nomenklatury produkcij (np. grysu do okładziny kompletu schodów prefabrykowanych określonego typu ZOR. III itp.).
Norma wydajności określa w procentach stosunek ilości materiału po przerobieniu go na wyrób gotowy do ilości materiału poddanego obróbce, inaczej zwanego materiałem wyjściowym (np. wydajność surowca tartacznego iglastego w przerobie na tarcicę) w określonych warunkach produkcyjnych.

7.5. Analogicznie do norm indywidualnych normy grupowe, jako ich pochodne, mogą występować w następujących odmianach:
a) norma grupowa szczegółowa,
b) norma zbiorcza (grupowa),
c) norma wydajności (grupowa).
Grupowe (zbiorcze) normy zużycia są często stosowane przy określaniu zadań planowych lub dla celów zaopatrzenia dla kilku lub kilkunastu zakładów.

8. Zasady obliczania i opracowywania indywidualnych norm zużycia.

8.1. Indywidualne normy zużycia niezależnie od metody (technicznej lub statystycznej) zastosowanej przy ich ustalaniu oblicza się według wzoru:
N (norma) = Z (zużycie teoretyczne) + S (straty i odpady). Straty i odpady (S) są sumą strat i odpadów występujących w poszczególnych operacjach ($s_1 + s_2$ itd. oraz $o_1 + o_2 + o_3$ itd.).
Rozwinięty wzór przedstawia się następująco:
$N = Z + s_1 + s_2 + s_3 \dots + o_1 + o_2 + o_3 + \dots$
Straty i odpady są wymieniane tabelarycznie w karcie obliczeniowej normy zużycia (patrz pkt 8.2).
W niektórych gałęziach przemysłu straty i odpady oblicza się procentowo w stosunku do wielkości określonej przez zużycie teoretyczne lub do wielkości określonej normą zużycia.
W pierwszym przypadku wzór na obliczenie normy przedstawia się następująco:

$$N = Z\left(1 + \frac{Ks}{100}\right)$$

gdzie N = norma,
Z = zyżucie teoretyczne,
Ks = suma strat i odpadów wyrażona w procentach do wielkości Z,

$$\text{czyli } Ks = \frac{S}{Z} \cdot 100 \text{ lub } Ks = \frac{s_1 + s_2 + \dots + o_1 + o_2 + \dots}{Z} \cdot 100$$

Zużycie teoretyczne (Z) jest to ilość materiału w wyrobie gotowym (ciężar netto wyrobu gotowego). Ilość tę stwierdza się przez ważenie lub analizę gotowego wyrobu według jakości przewidzianej w PN czy innych przepisach lub przez wyliczenie według receptury czy rysunku.
W drugim przypadku, kiedy straty i odpady obliczone są procentowo w stosunku do materiału wyjściowego, wzór powyższy przybiera postać:

$$N = \frac{Z \cdot 100}{100 - Ks}$$

$$\text{gdzie } Ks = \frac{S \cdot 100}{N} = \frac{(s_1 + s_2 + \dots + o_1 + o_2 + \dots)}{N} \cdot 100$$

8.2. Normy indywidualne oblicza się na osobnych kartach, przystosowanych do potrzeb resortu. Można również treść normy i obliczenie umieszczać na innych dokumentach (np. na kartach technologicznych), jeżeli wiąże się to z usprawnieniem manipulacji i jeżeli te dokumenty są rejestrowane i przechowywane. Dopuszcza się również opracowywanie norm zużycia na wspólnej karcie dla danego wyrobu.

8.3. Treść normy indywidualnej powinna zawierać:
a) nazwę instytucji opracowującej normę,
b) numer normy według numeracji przyjętej w zakładzie (instytucji),
c) dokładne określenie materiału; przy materiałach znormalizowanych należy podać numer normy przedmiotowej,,
d) przy materiałach deficytowych — uzasadnienie stosowania danego materiału i wskazówki co do użycia materiału zastępczego,
e) dokładne określenie jednostki odniesienia,
f) opis procesu produkcyjnego (w skrócie) oraz nr normy przedmiotowej, jeżeli proces jest znormalizowany,
g) obliczenie zużycia teoretycznego,
h) szczegółowy wykaz strat i odpadów normowanych oraz wyjaśnienie, na jakiej podstawie przyjęto daną pozycję strat i odpadów (wyliczenie statystyczne, techniczne),

i) wysokość normy zużycia,
j) zestawienie strat i odpadów nie normowanych w liczbach bezwzględnych i sumę ich w stosunku procentowym do normy zużycia (patrz rozdział 6),
k) odpady, które są wykorzystywane w zakładzie (wymienić nr normy zużycia, w której materiałem jest dany odpad — patrz pkt. 6.6),
l) miejsce i termin obowiązywania normy,
m) miejsce na wpisanie nowej normy po ewentualnej zmianie oraz na wpisanie nowego terminu obowiązywania normy,
n) datę sporządzenia normy,
o) podpisy dyrektora zakładu, głównego technologa, kierownika zaopatrzenia i pracownika opracowującego normę.

9. Zasady obliczania i opracowywania grupowych norm zużycia

9.1. Podstawą obliczania grupowej normy zużycia są indywidualne normy zużycia i wielkość produkcji, odnoszącej się do każdej normy indywidualnej.

9.2. Normy grupowe oblicza się jako średnie ważone norm indywidualnych.

9.3. Przykładowo obliczenie średniej ważonej przy 3 normach indywidualnych przedstawia się następująco: Zakłady A. B. C produkujące ten sam wyrób, zużywają jednakowy materiał, lecz ze względu na różne warunki zużycia posiadają różne normy indywidualne. Zakład A ma normę „a", zakład B — normę „b" i zakład C — normę „c".

Zakład A planuje produkcję w wysokości „x" jednostek, zakład B — „y" jednostek i zakład C — „z" jednostek.

Norma grupowa dla tych 3 zakładów jest następująca:

$$Ngr = \frac{ax + by + cz}{x + y + z}$$

Jeżeli zaś ilość produkcji tych zakładów obliczona jest procentowo, tj. zakład A — x1% produkcji globalnej, zakład B — y1% i zakład C — z1%, czyli x1 + y1 + z1 = 100, to wzór przybierze postać:

$$Ngr = \frac{ax1 + by1 + cz1}{100}$$

9.4. Treść grupowej normy zużycia powinna zawierać:
a) nazwę instytucji zestawiającej normę,
b) numer normy,
c) dokładne określenie materiału,
d) dokładne określenie jednostki,
e) wyszczególnienie zakładów, których normy wchodzą do obliczenia normy grupowej,
f) wyszczególnienie norm indywidualnych w tych zakładach,
g) ilość planowanej przez poszczególne zakłady produkcji, przy której oblicza się normę grupową,
h) obliczenie normy grupowej,
i) zużycie jednostkowe rzeczywiste w każdym zakładzie w dwu poprzednich okresach (latach),
j) ilość produkcji wykonanej w każdym zakładzie w dwu poprzednich okresach (latach),
k) normę grupową i jej wykonanie w dwu poprzednich okresach (latach),
l) spis załączników do normy grupowej (karty indywidualne, protokóły prób i ewentualnie inne),
m) wysokość normy grupowej i czas jej obowiązywania,
n) wysokość strat i odpadów nie normowanych, wyrażonych procentowo w stosunku do normy grupowej (patrz pkt 6),
o) datę sporządzenia normy grupowej,
p) podpisy dyrektora centralnego zarządu, głównego technologa oraz kierownika zaopatrzenia.

10. Przeliczeniowa norma zużycia.

10.1. Jeśli warunki zużycia, na których oparto normy zużycia, a zwłaszcza grupowe normy zużycia, uległy zmianie w toku rzeczywistego wykonania zadań planowych, wówczas wysokość normy zużycia należy odpowiednio przystosować do zmienionych warunków zużycia.

10.2. Normę zużycia przystosowaną do zmienionych warunków zużycia nazywa się przeliczeniową normą zużycia.

10.3. Przeliczeniowa norma zużycia wynika ze zmian:
a) w asortymencie i gatunku produkcji bądź udziale poszczególnych agregatów w produkcji wykonanej w okresie wykonania planu,
b) w asortymencie bądź wydajności surowca (o ile w produkcji stosuje się surowiec zróżnicowany pod względem wydajności),
c) w technologii produkcji lub innych czynników postępu technicznego, wpływających na lepsze wykorzystanie surowca lub innego materiału wyjściowego.

10.4. Przeliczeniowa norma zużycia stanowi element analizy rzeczywistego zużycia jednostkowego i może służyć do operatywnego ustalenia potrzeb materiałowych.

11. Wskaźniki zużycia materiałów.

11.1. Wskaźniki zużycia materiałów stosowane są wtedy, kiedy istnieje zbyt wielka ilość pozycji wyrobów drobniejszych, występujących w nomenklaturze planu produkcji zbiorczo, jak np. różne typy belek DMS. Również wskaźniki te stosowane są przy wielkim i zmiennym asortymencie w przypadkach, gdy obliczenie grupowej normy jest uciążliwe, jak np. zużycie drewna na stolarkę nietypową.

11.2. W niektórych przypadkach stosuje się wskaźniki zużycia materiałów zamiast grupowych norm zużycia i noszą one wówczas nazwę planowych wskaźników zużycia materiałów.

11.3. Przyjmowane zamiast normy grupowej planowe wskaźniki zużycia oparte są na typowych normach indywidualnych z tego zakresu, na możliwych do uchwycenia zgrupowaniach norm, na badaniu wskaźników zużycia z ubiegłych okresów i na danych dotyczących kierunków rozwoju produkcji, dla której ustala się planowy wskaźnik zużycia.—

119

ZARZĄDZENIE Nr 154

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 12 lipca 1956 r.

w sprawie wypłaty premii dla niektórych pracowników umysłowych, zatrudnionych w budownictwie za miesiąc marzec 1956 r.

(L. dz. ZP/3/2922/56)

W wykonaniu uchwały Nr 430 Prezydium Rządu z dnia 3 lipca 1956 r. w sprawie wypłacania premii niektórym pracownikom, zatrudnionym w budownictwie za miesiąc marzec 1956 r. zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Uprawnionym do premiowania pracownikom umysłowym, zatrudnionym w centralnych zarządach, przedsiębiorstwach, zarządach budowlano-montażowych, bazach i na budowach resortu Ministra Budownictwa Miast i Osiedli przyznać należy za miesiąc marzec 1956 r. połowę premii miesięcznej przysługującej za wykonanie planu produkcyjnego w 100% w przypadku, gdy plan produkcyjny na miesiąc marzec 1956 r. nie został w tych jednostkach organizacyjnych wykonany z powodu mrozu i zawiei śnieżnych a pracownicy tych jednostek organizacyjnych premii za ten miesiąc nie otrzymali.

2. Wysokość premii należy obliczać wg stawek płac obowiązujących przed dniem 1 kwietnia 1956 r.

§ 2. 1. Upoważnia się dyrektorów jednostek organizacyjnych zatwierdzających premie do zezwolenia na wypłacenie uprawnionym pracownikom pozostałej części premii za miesiąc marzec 1956 r. w przypadku wykonania w terminie do dnia 30 czerwca 1956 r. zadań ustalonych w harmonogramach dla budów oraz w planach na pierwsze półrocze, ustalonych dla przedsiębiorstw w szczegółowych planach techniczno-ekonomicznych.

2. Pracownikom centralnych zarządów pozostała część premii, o której mowa w ust. 1 będzie przyznana przez Ministra pod warunkiem wykonania wskaźników, wynikających z Narodowego Planu Gospodarczego za okres pierwszego półrocza.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 12 lipca 1956 r.

Minister wz. **E. Świrkowski**

120

ZARZĄDZENIE Nr 155
MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 13 lipca 1956 r.

w sprawie wzmożenia oszczędności paliw stałych.

(L. dz. TE/7/7340/56)

W wykonaniu uchwały Nr 287 Prezydium Rządu z dnia 16 czerwca 1956 r. w sprawie powołania Komisji Rządowej do spraw paliw i energii elektrycznej oraz w celu włączenia przedsiębiorstw i zakładów podległych Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli do ogólnokrajowej akcji oszczędności paliw stałych w gospodarce narodowej, zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Dyrektorzy przedsiębiorstw przeprowadzą w terminie do dnia 10 sierpnia1956 r. szczegółową analizę zużycia węgla i koksu w produkcji budowlano-montażowej oraz eksploatacji urządzeń ogrzewniczych. Na tej podstawie ustalą wysokość wewnątrzzakładowego zużycia paliw w taki sposób, aby można było wygospodarować do końca bieżącego roku oszczędności paliw stałych z przyznanej puli na rok 1956 r.

2. Dyrektorzy przedsiębiorstw przekażą właściwym centralnym zarządom budownictwa miejskiego w terminie do dnia 14 sierpnia 1956 r. dane o zaplanowanej do wygospodarowania ilości węgla i koksu.

3. Centralne zarządy budownictwa miejskiego opracują zbiorcze zestawienia zaplanowanych oszczędności i przedłożą je Pełnomocnikowi do Spraw Paliw i Energii Elektrycznej za pośrednictwem Centralnego Zarządu Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego w terminie do dnia 20 sierpnia 1956 r.

§ 2. Oszczędności paliw stałych w produkcji oraz eksploatacji urządzeń ogrzewniczych należy między innymi wygospodarować stosując następujące zalecenia i wskazania:

1. Zakłady produkcji elementów budowlanych wprowadzą ścisłą kontrolę zużycia pary technologicznej i ogrzewniczej, a mianowicie:
   1) Zakłady Produkcji Elementów Budowlanych Nr 1 Żerań:
      a) wyeliminują parowozy jako urządzenia ogrzewnicze do produkcji wytwórni betonów lekkich belitowych w terminie do dnia 1 września 1956 r.
      b) przedłożą w terminie do dnia 30 sierpnia 1956 r. Pełnomocnikowi Ministra do Spraw Paliw i Energii Elektrycznej wnioski odnośnie całkowitej likwidacji tymczasowych urządzeń ogrzewniczych do produkcji elementów wielkowymiarowych, z podaniem stosownych terminów wykonania podłączeń instalacji parowych do Elektrociepłowni — Żerań oraz wystąpią o przyznanie na ten cel tytułu inwestycyjnego.
   2) Zakłady Produkcji Elementów Budowlanych w Solcu Kujawskim wyeliminują parowozy jako urządzenia ogrzewnicze w terminie do dnia 31 marca 1957 r. Niezależnie od tego Zakłady zorganizują operatywną kontrolę zużycia paliw w celu usprawnienia dotychczasowej gospodarki paliwami stałymi.
   3) Zakłady Produkcji Elementów Budowlanych Nr 3 Jelonki przedłożą w terminie do dnia 31 sierpnia 1956 r. wniosek w sprawie właściwego i oszczędnego sposobu rozwiązania gospodarki cieplnej zakładu.
2. Zakłady nadzorowane przez Centralny Zarząd Produkcji Elementów Budowlanych sporządzą bilanse cieplne w terminie do dnia 31 grudnia 1956 r. składając jednocześnie do zatwierdzenia wnioski na normy zakładowe zużycia paliw stałych potrzebnych do produkcji i eksploatacji urządzeń ogrzewczych.
3. Dyrektorzy przedsiębiorstw budowlano-montażowych i produkcji elementów budowlanych wydadzą i wprowadzą niezwłocznie:
   1) zakaz stosowania podgrzewania kruszywa i wody do zapraw i betonów na wolnym powietrzu, polecając prowadzenie nieodzownego ze względów technologicznych podgrzewania tych materiałów w cieplakach wykonywanych zgodnie z zarządzeniem Nr 56 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 16 marca 1955 r. w sprawie ustanowienia norm resortowych, dotyczących pieca trocinowego, mat słomianych do ocieplania i cieplaka składanego z elementów drewnianych (Dz. Urz. MBMiO Nr 5, poz. 46),
   2) polecenia ograniczające do niezbędnego minimum zużycie węgla i koksu, a w miejsce tego paliwa zalecające zwiększenie zużycia paliw niskokalorycznych w sposób następujący:
      a) do ogrzewania pomieszczeń na placach budowy jak baraków, cieplaków, warsztatów itp. oraz w zakładach produkcji pomocniczej — należy używać lokalnych instalacji centralnego ogrzewania lub trociniaków i piecyków dostosowanych na paliwo niskokaloryczne jak: miał, węgiel niesortowany, węgiel przerosty, węgiel brunatny, torf, trociny i ewntualne mieszanki tych osortymentów paliw z węglem kamiennym,
      b) zwrócą szczególną uwagę na wykorzystanie paliw w warunkach miejscowych, jak np. węgiel brunatny w województwach: zielonogórskim, wrocławskim i poznańskim oraz torf w województwach: poznańskim, bydgoskim, olsztyńskim i białostockim.
   3) zalecenie stosowania do zapraw cementowo-wapiennych i betonów w jak najszerszym zakresie domieszek chemicznych,
   4) polecenia ścisłego przestrzegania postanowienia paragrafu 1 zarządzenia Nr 233 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 30 października 1954 r. w sprawie zwiększenia oszczędności w zużyciu węgla i koksu, przy stosowaniu mechanicznego osuszania budynków piecami Deuba. (Dz. Urz. MBMiO Nr 20 poz. 153).
4. Przy ustalaniu planów robót zimowych na rok 1956/57 należy kierować się zasadą uzyskania jaknajwiększych frontów robót w stanach surowych zamkniętych.
   W akcji przygotowania tych frontów robót należy dążyć do zabezpieczenia i zamknięcia stanów surowych w terminie do dnia 15 listopada 1956 r.
5. Ogrzewanie zamkniętych stanów w okresie zimowym powinno w zasadzie odbywać się przy wykorzystaniu instalacji centralnego ogrzewania podłączonej do stałych źródeł energii cieplnej.
   W uzasadnionych przypadkach dopuszcza się prowizoryczne podłączenie instalacji centralnego ogrzewania do kotłów EW-6 zużywających paliwo niskokaloryczne.
6. W zakładach betoniarskich należy przeanalizować i ograniczyć do niezbędnego minimum naparzanie elementów budowlanych, tradycyjnych przy czym:
   a) w przypadkach koniecznego naparzania stosować szczelne komory i stałe nakrywy eliminując naparzanie pod brezentami,
   b) przewidzieć właściwe składowiska naturalnego dojrzewania elementów.
7. Należy wprowadzić zalecenia oszczędnościowe i usprawnienia w zakresie gospodarki paliwami stałymi zgodnie z obowiązującymi przepisami zwłaszcza z § 4 zarządzenia Nr 233 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 30 października 1954 r. w sprawie zwiększenia oszczędności w zużyciu węgla i koksu.

§ 3. Dyrektorzy przedsiębiorstw wystąpią w terminie do dnia 31 sierpnia 1956 r. z wnioskami inwestycyjnymi w sprawie wymiany wszystkich nieekonomicznych urządzeń ogrzewniczych (starych typów kotłów) oraz wprowadzenia urządzeń do zmiękczania i odgazowania wody.

§ 4. Zarząd Techniki spowoduje w terminie do końca roku 1956 opracowania instrukcji przez właściwy instytut naukowo-badawczy w sprawie stosowania cementów szybkosprawnych do produkcji elementów budowlanych, w celu ograniczenia procesu naparzania.

§ 5. Departament Inwestycji po zebraniu wniosków, wynikających z zaleceń § 2 — w porozumieniu z resortowym Pełnomocnikiem do Spraw Paliw i Energii Elektrycznej — wystąpi w terminie do dnia 30 września 1956 r. do Komisji Rządowej do Spraw Paliw i Energii Elektrycznej o spowodowanie przyznania odpowiednich kredytów inwestycyjnych.

§ 6. Pełnomocnik Ministra do Spraw Paliw i Energii Elektrycznej zorganizuje kontrolę wykonania zarządzenia.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 14 lipca 1956 r.

Minister **R. Piotrowski**

121

ZARZĄDZENIE Nr 156

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 13 lipca 1956 r.

zmieniające zarządzenie Nr 77 w sprawie zapobiegania tworzeniu się i zagospodarowaniu nadmiernych i zbędnych zapasów materiałów.

(L. dz. CZZ/24/13964/56)

W związku z zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 11 maja 1956 r. w sprawie ujawniania, upłynniania, i zapobiegania tworzeniu się zbędnych i nadmiernych remanentów materiałów zaopatrzeniowych w urzędach instytucjach i przedsiębiorstwach państwowych (Mon. Pol. Nr 40, poz. 506), zarządza się, co następuje:

§ 1. W instrukcji stanowiącej załącznik do zarządzenia Nr 77 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 8 kwietnia 1954 r. w sprawie zapobiegania tworzeniu się i zagospodarowania nadmiernych i zbędnych zapasów materiałowych (Dz. Urz. MBMiO Nr 8, poz. 48), wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 8 ust. 4 skreśla się drugie zdanie,

2) w § 9 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Jeżeli hurtownia branżowo właściwej centrali handlowej nie dała dyspozycji co do sposobu zagospodarowania zgłoszonego jej remanentu materiału pełnowartościowego w terminie 45 dni od daty jego zgłoszenia, przedsiębiorstwo upoważnione jest wystawić fakturę na tę hurtownię lub sprzedać materiał. Z uprawnienia tego przedsiębiorstwo nie może skorzystać, jeżeli hurtownia we wcześniejszym terminie zwróci kartę ewidencyjną w celu wniesienia odpowiednich poprawek lub w celu skierowania jej do innej właściwej jednostki zbytu”.

3) w § 10 ust. 5 otrzymuje brzmienie:
„5. W przypadku niemożności zakwalifikowania materiałów do grup wymienionych w ust. 4 pkt. 1, 2 i 3, komisje powinny wydać decyzję przekazania ich na złom lub odpadki”.

4) w § 10 ust. 6 otrzymuje brzmienie:
„6. W przypadku gdy hurtownia branżowo właściwej centrali handlowej nie wydała dyspozycji w sprawie zagospodarowania remanentu w terminie 45 dni od daty jego zgłoszenia, przedsiębiorstwo może sprzedać:
a) zbędny remanent pełnowartościowego materiału rozdzielanego — wyłącznie innemu przedsiębiorstwu państwowemu,
b) zbędny remanent materiałów niepełnowartościowych i małowartościowych — również spółdzielniom pracy, po uzyskaniu opinii komisji z udziałem przedstawiciela rady zakładowej, jeśli jednostka nadrzędna nie wyda w tym zakresie uprzednio innych decyzji”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 13 lipca 1956 r.

Minister **B. Piotrowski**

122

ZARZĄDZENIE

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI I MINISTRA OŚWIATY

z dnia 13 lipca 1956 r.

w sprawie budowy studni przy nowobudowanych szkołach.

W celu zabezpieczenia w wodę pitną użytkowników nowowznoszonych budynków szkolnych zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się jako zasadę, że budowa budynku szkolnego powinna być poprzedzona budową studni na terenie działki szkolnej, o ile nie przewiduje się doprowadzenie wody z istniejącej sieci wodociągowej.

§ 2. Zobowiązuje się inwestorów, podległych Ministrowi Oświaty, do ustalenia miejsca budowy studni w drodze przeprowadzenia właściwych badań w porozumieniu z biurami projektowymi, wykonawcami dokumentacji projektowo-kosztorysowej budynku szkolnego. Miejsce budowy studni powinno być oznaczone w dokumentacji technicznej w części dotyczącej zagospodarowania placu budowy.

§ 3. 1. Zobowiązuje się przedsiębiorstwa wykonawcze, podległe Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli, do wykonywania studni kopanej, nie głębszej niż 7 mb., w miejscu oznaczonym w dokumentacji technicznej „zagospodarowanie placu budowy”, bez potrzeby posiadania dodatkowej dokumentacji technicznej.

2. Jeżeli przy budowie studni wykonawca nie uzyska wody na głębokości do 7 mb., wówczas roboty prowadzi dalej na koszt inwestora, jednak nie głębiej niż do 18 mb.

3. Na kopanie studni poniżej poziomu 18 mb. wymagana jest zgoda inwestora; roboty mogą być prowadzone przez wykonawcę dopiero po uprzednim dostarczeniu przez inwestora szczegółowej dokumentacji.

4. W razie odkrycia wody na głębokości mniejszej niż 18 mb. wykonawca zobowiązany jest do przerwania robót nawet jeżeli uzyskana woda nie nadaje się do picia, a może być użyta do budowy. Ewentualne pogłębienie studni w celu uzyskania wody zdatnej do picia może nastąpić dopiero po otrzymaniu zlecenia i szczegółowej dokumentacji od inwestora.

5. W przypadku trudności znalezienia wody przy budowie studni przedsiębiorstwa wykonawcze upoważnione są do korzystania na koszt inwestora z usług miejscowych fachowców w tym zakresie.

§ 4. Zarządzenie niniejsze dotyczy tylko noworozpoczynanych budów obiektów szkolnych.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 13 lipca 1956 r.

MINISTER OŚWIATY	MINISTER BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI
W. Jarosiński	wz. **E. Świrkowski**

123

OKÓLNIK Nr 27

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 4 lipca 1956 r.

w sprawie premiowania pracowników zatrudnionych przy odzysku papierowych worków po cemencie, nadających się do ponownego użytku.

(L. dz. CZZ/24/10956/56)

Na podstawie § 5 uchwały Nr 16 Prezydium Rządu z dnia 10 stycznia 1952 r. w sprawie zasad obrotu opakowaniami (Mon. Pol. Nr A-9, poz. 82) — ustala się, co następuje:

§ 1. 1. Przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli obowiązane są zgłaszać do sprzedaży wojewódzkim zbiornicom przemysłowym surowców wtórnych worki po cemencie.

2. Sprzedaży podlegają te worki, które po usunięciu zawartości nadają się do dalszego użytku.

3. Worki uszkodzone należy przekazywać zbiornicom jako makulaturę.

§ 2. Worki po cemencie przeznaczone do sprzedaży powinny być starannie otwierane, opróżniane, trzepane, sortowane, wiązane w paczki po 25 sztuk i przechowywane w miejscu zabezpieczonym od złych warunków atmosferycznych.

§ 3. 1. Całkowity wpływ gotówki ze sprzedaży zbiornicom worków po cemencie przedsiębiorstwa przeznaczać będą na premie dla tych pracowników, którzy zatrudnieni są przy czynnościach wymienionych w § 2 okólnika.

2. Wypłata premii następować powinna bezpośrednio po wpływie należności od zbiornicy za dostarczoną partię worków.

§ 4. Wykaz osób, które należy premiować za czynności wymienione w § 2 okólnika oraz wysokość premii dla poszczególnych pracowników ustalać będzie przy udziale czynnika społecznego pracownik, wyznaczony przez kierownictwo przedsiębiorstwa.

§ 5. Okólnik obowiązuje od dnia 30 czerwca 1956 r.

Minister wz. **E. Śiwrkowski**

KOMUNIKAT

o wynikach współzawodnictwa pracy za I kwartał 1956 r. ustalonych na posiedzeniu Kolegium Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 27 czerwca 1956 r.

I. Współzawodnictwo o tytuł najlepszego zakładu pracy w resorcie

We współzawodnictwie o najlepszy zakład pracy w resorcie uczestniczyło 59 zjednoczeń a między innymi w ramach:
1) Centralnego Zarządu Budownictwa Wiejskiego (CZB Wiejskiego) — 20 zjednoczeń,
2) Centralnego Zarządu Budownictwa Miejskiego Zachód (CZBM Zachód) — 7 zjednoczeń,
3) Centralnego Zarządu Budownictwa Wojskowego (CZB Wojskowego) — 10 zjednoczeń,
4) Centralnego Zarządu Robót Instalacyjnych (CZR Instalacyjnych) — 13 zjednoczeń,
5) Centralnego Zarządu Budownictwa Miejskiego Warszawa (CZBM Warszawa) — 1 zjednoczenie.

(Przedsiębiorstwo Budownictwa Miejskiego)

Z wyżej wymienionych zjednoczeń Kolegium Ministerstwa w uzgodnieniu z Prezydium Zarządu Głównego Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych (ZGZZPB i PMB) — uznało Wojewódzkie Zjednoczenie Budownictwa Wiejskiego Bydgoszcz za najlepsze w resorcie, ponieważ w I kwartale 1956 r. spełniło ono warunki zawarte w kryteriach współzawodnictwa, ustalonych w zarządzeniu Nr 81 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 7 kwietnia 1956 r. w sprawie dalszego rozwoju współzawodnictwa pracy oraz jednolitych zasad przyznawania nagród i wyróżnień za osiągnięcia we współzawodnictwie pracy.

W związku z powyższym Minister Budownictwa Miast i Osiedli i Przewodniczący Zarządu Głównego Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych wystąpili do Wicepremiera Dr St. Jędrychowskiego o przyznanie Wojewódzkiemu Zjednoczeniu Budownictwa Wiejskiego Bydgoszcz sztandaru przechodniego Prezesa Rady Ministrów i Przewodniczącego Centralnej Rady Związków Zawodowych (CRZZ) i nagrody pieniężnej.

II. Współzawodnictwo o tytuł najlepszego zakładu pracy w centralnych zarządach.

We współzawodnictwie o tytuł najlepszego zakładu pracy uczestniczyło:
1) w Centralnym Zarządzie Budownictwa Wiejskiego (CZB. Wiejskiego) — 100 zarządów budowlanych,
2. w Centralnym Zarządzie Budownictwa Miejskiego Zachód (CZBM Zachód) — 33 odcinki budowlano-montażowe,
3) w Centralnym Zarządzie Budownictwa Wojskowego (CZB. Wojskowego) — 79 kierownictw budowy,
4) w Centralnym Zarządzie Robót Instalacyjnych (CZR. Instalacyjnych) — 13 odcinków robót,
5) w Centralnym Zarządzie Robót Inżynieryjnych (CZR. Inżynieryjnych) — 30 kierownictw grup robót,
6) w Centralnym Zarządzie Produkcji Elementów Budowlanych (CZPEB) — 12 zakładów,
7) w Centralnym Zarządzie Biur Projektowych (CZB. Projektowych) — 11 pracowni projektowych.

Ponadto we współzawodnictwie uczestniczyło 12 baz transportu i działy zaopatrzenia w zjednoczeniach.

Za zajęcie pierwszych miejsc w ramach centralnych zarządów Kolegium Ministerstwa i Prezydium Zarządu Głównego Związku Zawodowego Pracowników Budowlanych i Przemysłu Materiałów Budowlanych przyznało dyplomy i nagrody pieniężne a za zajęcie II i III-go miejsca dyplomy uznania. O zajęciu miejsc informuje poniższe zestawienie:

Lp.	Nazwa zakładu	Zajęte miejsce	Rodzaj nagrody
1	Wojewódzkie Zjednoczenie Budownictwa Wiejskiego	I miejsce w skali resortu	Wystąpiono do Urzędu Rady Ministrów i CRZZ o sztandar przechodni, dyplom uznania i nagrodę pieniężną Urzędu Rady Ministrów i CRZZ
2	Wojewódzkie Zjednoczenie Budownictwa Wiejskiego Bydgoszcz Zarząd Budowlany—Chojnice	I miejsce w skali CZB Wiejskiego	Sztandar przechodni Ministra Budownictwa Miast i Osiedli i Zarządu Głównego Z.Z.P.B. i P. M. B. dyplom i 24.000 zł.
3	Wojewódzkie Zjednoczenie Budownictwa Wiejskiego — Łódź Zarząd Budowlany—Wieluń	II miejsce w skali CZB Wiejskiego	Dyplom uznania i 10.000 zł.
4	Wojewódzkie Zjednoczenie Budownictwa Wiejskiego—Stalinogród Odcinek Budowlany—Gliwice	III miejsce w skali CZB Wiejskiego	Dyplom uznania
5	Zjednoczenie Budownictwa Wojskowego Nr 28 załoga budowy Nr 5626 — Poznań	I miejsce w skali CZB Wojskowego	Sztandar przechodni dyplom uznania i 20.000 zł.
6	Zjednoczenie Budownictwa Wojskowego Nr 31 Wrocław Budowa Nr 107	II miejsce w skali CZB Wojskowego	Dyplom uznania
7	Zjednoczenie Budownictwa Wojskowego Nr 24 Gdynia budowa 611/55, 614/55, PPRN	III miejsce w skali CZB Wojskowego	Dyplom uznania
8	Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego Wrocław odcinek budowy Nr 1	I miejsce w skali CZBM — Zachód	Sztandar przechodni dyplom uznania i 20.000 zł.
9	Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego Nowe Tychy odcinek budowy SB—II	II miejsce w skali CZBM — Zachód	Dyplom uznania
10	Zjednoczenie Budownictwa Miejskiego Poznań 2 odcinek budowy IV	III miejsce w skali CZBM — Zachód	Dyplom uznania
11	Zjednoczenie Instalacji Sanitarnych i Elektrycznych Gdańsk, Kierownictwo Odcinka Robót—2 w Bydgoszczy	I miejsce w skali CZR Instalacyjnych	Sztandar przechodni dyplom uznania i 20.000 zł.
12	Zjednoczenie Instalacji Sanitarnych 1 Warszawa. Kierownictwo Odcinka Robót 8	II miejsce w skali CZR Instalacyjnych	Dyplom uznania
13	Zjednoczenie Instalacji Sanitarnych i Elektrycznych—Łódź. Kierownictwo Odcinka Robót—7	III miejsce w skali CZR Instalacyjnych	Dyplom uznania
14	Zakłady Produkcji Elementów Budowlanych — Betoniarnia Skoczów	I miejsce w skali CZPEB	Dyplom uznania i 10.000 zł.
15	Zakład Produkcji Elementów Budowlanych Stolarnia Wołomin	I miejsce w skali CZPEB	Dyplom uznania i 10.000 zł.

Lp.	Nazwa zakładu	Zajęte miejsce	Rodzaj nagrody
16	Zakłady Produkcji Elementów Budowlanych Aleksandrów Kujawski	III miejsce w skali CZPEB	dyplom uznania
17	Zakłady Produkcji Elementów budowlanych, Stolarnia i Parkieciarnia Gorzów	II miejsce w skali CZPEB	dyplom uznania
18	Baza Transportu Zjednoczenia Budownictwa Wojskowego Nr 23 Bydgoszcz	I miejsce w skali CZ Transportu	proporzec przechodni, dyplom uznania i 10.000 zł.
19	Baza Transportu Zjednoczenia Budownictwa Miejskiego Jelenia Góra	II miejsce w skali CZTransportu	dyplom uznania
20	Baza Transportu Przedsiębiorstwa Budownictwa Miejskiego Warszawa	III miejsce w skali CZTransportu	dyplom uznania
21	Dział Zaopatrzenia Zjednoczenia Budownictwa Miejskiego Jelenia Góra	I miejsce w skali CZZ	proporzec przechodni dyplom uznania i 5.000 zł.
22	Dział Zaopatrzenia Zjednoczenia Robót Instalacyjnych—Stalinogród	II miejsce w skali CZZ	dyplom uznania
23	Dział Zaopatrzenia Zjednoczenia Instalacji Sanitarnych i Elektrycznych—Poznań	III miejsce w skali CZZ	dyplom uznania
24	Miastoprojekt ZOR—Warszawa Pracownia AT—10	I miejsce w skali CZB Projektowych	dyplom uznania
25	Miastoprojekt Gdańsk —Pracownia Wrzeszcz	II miejsce w skali CZB Projektowych	dyplom uznania
26	Miastoprojekt Poznań —Pracownia P—VI	III miejsce w skali CZB Projektowych	dyplom uznania
27	Zjednoczenie Robót Inżynieryjnych Nr 4 Kraków, Odcinek Budowlano-montażowy Nr 1 w Nowej Hucie	I miejsce w skali CZR Inżynieryjnych	proporzec przechodni dyplom uznania i 20.000 zł.
28	Zjednoczenie Robót Kamieniarskich. Odcinek Budowlano-Montażowy III w Warszawie	II miejsce w skali CZR Inżynieryjnych	dyplom uznania
29	Przedsiębiorstwo Robót Zmechanizowanych. Baza w Gdańsku	III miejsce w skali CZR Inżynieryjnych	dyplom uznania
30	Zarząd Sprzętu i Transportu — Wojewódzkie Zjednoczenie Budownictwa Wiejskiego w Bydgoszczy	II miejsce w skali CZB Wiejskiego	dyplom uznania
31	Zarząd Sprzętu i Transportu — Wojewódzkie Zjednoczenie Budownictwa Wiejskiego Szczecin	I miejsce w skali CZB Wiejskiego	dyplom uznania i 5.000 zł.
32	Zarząd Sprzętu i Transportu — Wojewódzkie Zjednoczenie Budownictwa Wiejskiego w Olsztynie	III miejsce w skali CZB Wiejskiego	dyplom uznania

Należy stwierdzić, że współzawodnictwo pracy w I kwartale 1956 r. nie przebiegło prawidłowo. Złożyły się na to przede wszystkiem złe warunki atmosferyczne uniemożliwiające realizację planu według założeń.

V-DYREKTOR DEPARTAMENTU
M. Zori

KOMUNIKAT II.

Wydane zostały a nie są ogłoszone w Dzienniku Urzędowym następujące akty normatywne:

Zarządzenie Ministra Nr 143
z 27.VI.56 r. L. dz. GM/3/1958/56 w sprawie przeniesienia nadzoru nad sprawami bezpieczeństwa przeciwpożarowego z Centralnego Zarządu Budownictwa Wiejskiego do Zarządu Techniki.

Zarządzenie Ministra Nr 144
z 26.VI.56 r. L. dz. ZP/N/2796/56 w sprawie przeglądu katalogów norm i stawek jednostkowych.

Zarządzenie Ministra Nr 145
z 23.VI.56 r. L. dz. TYP/144/56 w sprawie zadań jednostek resortu w związku z usprawnieniem pracy w zakresie projektów typowych.

Zarządzenie Ministra Nr 146
z 27.VI.56 r. L. dz. GM/3/501/56 w sprawie włączenia Delegatury do Spraw Zaopatrzenia Zarządu Budownictwa Wiejskiego w Stalinogrodzie do Delegatury Centralnego Zarządu Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego w Stalinogrodzie.

Zarządzenie Ministra Nr 147
z 28.VI.56 r. L. dz. GM/3/2863/56 w sprawie zmian w organizacji i działalności zaopatrzenia robotniczego.

Zarządzenie Ministra Nr 151
z 5.VII.56 r. L. dz. CZZ/261/56 w sprawie ustalenia maksymalnych stanów zapasów materiałowych na dzień 31.XII.56 r.

Zarządzenie Ministra Nr 157
z 13.VII.56 r. L. dz. PL/1/3217/56 w sprawie opracowania projektu Narodowego Planu Gospodarczego na 1957 rok dla przedsiębiorstw budownictwa miejskiego.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 40
z 13.VII.56 r. L. dz. TE/2/7330/56 w sprawie stosowania katalogowych urządzeń do zmechanizowania pracy baz materiałowych i magazynów budowlanych.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 41
z 13.VII.56 r. L. dz. PL/2/3358/56 w sprawie zlecenia robót i opracowania projektu planu produkcji podstawowej na 1957 r.

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Budownictwa Miast i Osiedli, Warszawa, Plac Dzierżyńskiego 3/5.

Warunki prenumeraty Dziennika Urzędowego Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli prenumerata roczna — 36 zł. Cena pojedyńczych egzemplarzy wskazana na każdym egzemplarzu. Wpłacać należy do Narodowego Banku Polskiego V Oddział Miejski Warszawa, Rachunek Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli — Zarząd Administracyjno-Gospodarczy Nr 1529 — 91 — 134 część 6, dział 5, rozdział 19, wpływy z wydawnictw. —

Cena 5 zł 50 gr.

ODBIORCA:

P. W. W. R. N. — Warszawa 1954.
Drukarnia Akcydensowa, W-wa, Tamka 3. 3.500. Zam. 1395 z dnia 28.VII.56 r. Podpisano do druku 24.IX.56 r. Druk. ukończono 29.IX.56 r. Obj. 2¼ ark. druk. Pap. gazet. 50 g, 61 × 86. B-7-27895.